

Publikatieblad

van de Europese Gemeenschappen

ISSN 0378-7079

C 120

37e jaargang

30 april 1994

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud</u>	<u>Bladzijde</u>
	I Mededelingen	
	Hof van Justitie	
	HOF VAN JUSTITIE	
94/C 120/01	Arrest van het Hof van 23 februari 1994 in zaak C-236/92 (verzoek van de president van het Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia om een prejudiciële beslissing): Comitato di coordinamento per la difesa della Cava e.a. tegen Regione Lombardia e.a. („Storten van vast stadsafval — Richtlijn 75/442/EEG”)	1
94/C 120/02	Arrest van het Hof (Vijfde Kamer) van 24 februari 1994 in zaak C-368/92 (verzoek van de Cour d'appel te Toulouse om een prejudiciële beslissing): Administration des douanes tegen S. Chiffre („Stelsel van algemene tariefpreferenties — Certificaat van oorsprong”)	1
94/C 120/03	Arrest van het Hof van 9 maart 1994 in zaak C-291/93: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek („Niet-nakoming — Niet-uitvoering van arrest van het Hof waarbij niet-nakoming wordt vastgesteld”)	2
94/C 120/04	Arrest van het Hof van 15 maart 1994 in zaak C-387/92 (verzoek van het Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (Spanje) om een prejudiciële beslissing): Banco de Crédito Industrial SA, thans Banco Exterior de España tegen Ayuntamiento de Valencia („Mededinging — Openbare bedrijven — Belastingvrijstelling — Misbruik van machtspositie — Staatssteun”)	2
94/C 120/05	Arrest van het Hof van 15 maart 1994 in zaak C-45/93: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje („Niet-nakoming — Artikelen 7 en 59 EEG-Verdrag — Discriminatie — Toegang tot musea”)	3
94/C 120/06	Arrest van het Hof van 22 maart 1994 in zaak C-375/92: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje („Niet-nakoming — Vrij verrichten van diensten — Toeristengidsen — In nationale wettelijke regeling voorgeschreven beroepskwalificatie”)	3

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
94/C 120/07	Arrest van het Hof van 23 maart 1994 in zaak C-268/93: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje („ <i>Niet-nakoming — Niet-omzetting van een richtlijn</i> ”)	4
94/C 120/08	Arrest van het Hof van 24 maart 1994 in zaak C-2/92 (verzoek van de High Court of Justice, Queen’s Bench Division om een prejudiciële beslissing): The Queen tegen Ministry of Agriculture, Fisheries and Food, ex parte D. C. Bostock („ <i>Extra heffing op melk — Einde van pacht — Overdracht van referentiehoeveelheid aan eigenaar — Geen verplichting om vertrekkende pachter schadeloos te stellen</i> ”)	4
94/C 120/09	Arrest van het Hof van 24 maart 1994 in zaak C-275/92 (verzoek van de High Court of Justice of England and Wales, Queen’s Bench Division om een prejudiciële beslissing): Her Majesty’s Customs and Excise tegen G. Schindler en J. Schindler („ <i>Loterijen</i> ”)	5
94/C 120/10	Arrest van het Hof (Derde Kamer) van 24 maart 1994 in zaak C-71/93 (verzoek van het Arbeidshof te Gent om een prejudiciële beslissing): G. Van Poucke tegen Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen en Algemene Sociale Kas voor Zelfstandigen („ <i>Sociale zekerheid van migrerende werknemers — Vaststelling van toepasselijke wetgeving</i> ”)	5
94/C 120/11	Arrest van het Hof (Derde Kamer) van 24 maart 1994 in zaak C-148/93 (verzoek van Bundesfinanzhof, om een prejudiciële beslissing): 3M Medica GmbH tegen Oberfinanzdirektion Frankfurt am Main („ <i>Gemeenschappelijk douanetarief — Sandaal en schoen bestemd om over een gipsverband te worden gedragen — Tariefindeling</i> ”)	6
94/C 120/12	Beschikking van de President van het Hof van 11 maart 1994 in zaak C-6/94 R: Descom Scales Manufacturing Co. Ltd tegen Raad van de Europese Unie („ <i>Kort geding — Opschorting van tenuitvoerlegging — Voorwaarden — Definitieve anti-dumpingrechten</i> ”)	6
94/C 120/13	Zaak C-67/94: Beroep, op 16 februari 1994 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Ierland	7
94/C 120/14	Zaak C-68/94: Beroep, op 18 februari 1994 ingesteld door Franse Republiek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	7
94/C 120/15	Zaak C-71/94: Verzoek van het Bundesgerichtshof van 27 januari 1994 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH en Beiersdorf AG	8
94/C 120/16	Zaak C-72/94: Verzoek van het Bundesgerichtshof van 27 januari 1994 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH en Boehringer Ingelheim KG	9
94/C 120/17	Zaak C-73/94: Verzoek van het Bundesgerichtshof van 27 januari 1994 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH en Farmitalia Carlo Erba GmbH	9
94/C 120/18	Zaak C-75/94: Beroep, op 25 februari 1994 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek	10

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
94/C 120/19	Zaak C-76/94: Beroep, op 28 februari 1994 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek	10
94/C 120/20	Zaak C-77/94: Beroep, op 28 februari 1994 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek	10
94/C 120/21	Zaak C-78/94: Beroep, op 28 februari 1994 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek	11
94/C 120/22	Zaak C-81/94: Verzoek van het Sozialgericht Frankfurt am Main van 7 februari 1994 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen M. Pinheiro en Bundesanstalt für Arbeit	11
94/C 120/23	Zaak C-82/94: Verzoek van het Oberlandesgericht Düsseldorf van 8 februari 1994 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen A. Mohringer en Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs e.V.	12
94/C 120/24	Zaak C-83/94: Verzoek van het Landgericht Darmstadt, 13e correctionele kamer (economische delicten), van 21 februari 1994 om een prejudiciële beslissing in de strafzaak tegen P. Leifer, R. O. Krauskopf en O. Hoilzet	12
94/C 120/25	Zaak C-84/94: Beroep, op 8 maart 1994 ingesteld door Verenigd Koninkrijk tegen Raad van de Europese Unie	13
94/C 120/26	Zaak C-85/94: Verzoek om een prejudiciële beslissing, gedaan bij arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 24 februari 1994 in het geding VZW Piageme en anderen tegen BVBA Peeters	14
94/C 120/27	Zaak C-86/94: Verzoek om een prejudiciële beslissing, gedaan bij uitspraak van het College van Beroep voor het bedrijfsleven van 24 december 1993 in het geding Mr. H. J. A. M van Iersel, te Uden, curator in het faillissement van Pluimvee- en wildverwerkende industrie „De Venhorst” BV tegen Staatssecretaris van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij	14
94/C 120/28	Zaak C-88/94: Beroep, op 14 maart 1994 ingesteld door Rima Industrial SA („RIMA”) tegen Raad van de Europese Unie	14
94/C 120/29	Zaak C-90/94: Verzoek van het Østre Landsret van 8 maart 1994 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Haahr Petroleum Ltd en Aabenraa Havn e.a., interveniënt: Trafikministeriet	15
94/C 120/30	Zaak C-93/94: Beroep, op 17 maart 1994 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk der Nederlanden	15
94/C 120/31	Zaak C 103/94: Verzoek van het Tribunal des affaires de sécurité sociale de Nanterre van 16 december 1993 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Zoulika Krid en Caisse nationale d'assurance vieillesse des travailleurs salariés	16
94/C 120/32	Doorhaling van zaak C-249/91	16

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
94/C 120/33	Doorhaling van zaak C-30/92	16
94/C 120/34	Doorhaling van zaak C-155/92	16
94/C 120/35	Doorhaling van zaak C-290/93	16
GERECHT VAN EERSTE AANLEG		
94/C 120/36	Raadgevingen aan de advocaten en gemachtigden voor de schriftelijke procedure voor het Gerecht van eerste aanleg, opgesteld door de griffier ingevolge artikel 18, lid 2, van de Instructies voor de griffier van 3 maart 1994	16
94/C 120/37	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 3 maart 1994 in zaak T-82/92: M. Cortes Jimenez e.a. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen („Ambtenaar — Beroep tot nietigverklaring — Bevestigend besluit — Toelatingsvoorwaarden voor vergelijkend onderzoek — Met diploma afgesloten universitaire opleiding — In Spanje genoten opleiding van het korte type”)	18
94/C 120/38	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 15 maart 1994 in zaak T-100/92: G. La Pietra tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen („Ambtenaar — Overschrijving van pensioenrechten — Algemene uitvoeringsbepalingen van het Statuut — Bekendmaking — Termijn voor indiening van de aanvraag — Kennisgeving — Vervaltermijn — Beginsel van behoorlijk bestuur — Zorgplicht”)	18
94/C 120/39	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 17 maart 1994 in zaak T-43/91: P. E. Hoyer tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen („Tijdelijk functionaris — Intern vergelijkend onderzoek — Samenstelling en deskundigheid van jury — Gelijke behandeling”)	18
94/C 120/40	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 17 maart 1994 in zaak T-44/91: C. Smets tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen („Tijdelijk functionaris — Intern vergelijkend onderzoek — Samenstelling en deskundigheid van jury — Gelijke behandeling”)	19
94/C 120/41	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 17 maart 1991 in zaak T-51/91: P. E. Hoyer tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen („Tijdelijk functionaris — Intern vergelijkend onderzoek — Ontslag”)	19
94/C 120/42	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 17 maart 1994 in zaak T-52/91: C. Smets tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen („Tijdelijk functionaris — Intern vergelijkend onderzoek — Ontslag”)	19
94/C 120/43	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 23 maart 1994 in zaak T-8/93, M. Huet tegen Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen („Ambtenaar — Overlijden van echtgenoot — Wezenpensioen uit hoofde van artikel 80, vierde alinea, Statuut en artikel 37, vijfde alinea, RAP — Overlijden vóór indiensttreding bij Gemeenschappen”)	20
94/C 120/44	Beschikking van de President van het Gerecht van eerste aanleg van 11 maart 1994 in zaak T-589/93 R, S. Ryan-Sheridan tegen Europese Stichting tot verbetering van de levens- en arbeidsomstandigheden	20

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
94/C 120/45	Beschikking van de President van het Gerecht van eerste aanleg van 11 maart 1994 in zaak T-56/94 R, R. de Santis tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	21
94/C 120/46	Zaak T-84/94: Beroep, op 23 februari 1994 ingesteld door Bundesverband der Bilanzbuchhalter e.V. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	21
94/C 120/47	Zaak T-85/94: Beroep, op 23 februari 1994 ingesteld door Eugénio Branco Lda tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	21
94/C 120/48	Zaak T-93/94: Beroep, op 1 maart 1994 ingesteld door M. Becker tegen Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen	22
94/C 120/49	Zaak T-97/94: Beroep, op 9 maart 1994 ingesteld door D. Coussios tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	22
94/C 120/50	Zaak T-99/94: Beroep, op 10 maart 1994 ingesteld door Asociación Española de Empresas de la Carne (Asocarne) tegen Raad van de Europese Unie	23
94/C 120/51	Zaak T-101/94: Beroep, op 10 maart 1994 ingesteld door A. J. Dubbelhuis en twee anderen tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen	23
94/C 120/52	Zaak T-102/94: Beroep, op 10 maart 1994 ingesteld door M. J. Scheele en twee anderen tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen	24
94/C 120/53	Zaak T-103/94: Beroep, op 10 maart 1994 ingesteld door G. J. M. Frieling en twee anderen tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen	24
94/C 120/54	Zaak T-104/94: Beroep, op 10 maart 1994 ingesteld door H. Rozema en B. L. van der Wijk tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen	24
94/C 120/55	Zaak T-105/94: Beroep, op 10 maart 1994 ingesteld door W. Talsma tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen	25
94/C 120/56	Zaak T-106/94: Beroep, op 11 maart 1994 ingesteld door R. en F. Visser en twee anderen tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen	25
94/C 120/57	Zaak T-107/94: Beroep, op 15 maart 1994 ingesteld door C. Kik tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen	26
94/C 120/58	Zaak T-108/94: Beroep, op 16 maart 1994 ingesteld door E. Candiotte tegen Raad van de Europese Unie	26
94/C 120/59	Zaak T-110/94: Beroep, op 18 maart 1994 ingesteld door B. Sánchez Mateo tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	27
94/C 120/60	Zaak T-111/94: Beroep, op 18 maart 1994 ingesteld door G. Ouzounoff Popoff tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	28

I

(Mededelingen)

HOF VAN JUSTITIE

HOF VAN JUSTITIE

ARREST VAN HET HOF

van 23 februari 1994

in zaak C-236/92 (verzoek van de president van het Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia om een prejudiciële beslissing): Comitato di coordinamento per la difesa della Cava e.a. tegen Regione Lombardia e.a. ⁽¹⁾
 („Storten van vast stadsafval — Richtlijn 75/442/EEG”)

(94/C 120/01)

(Procestaal: Italiaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-236/92, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van de president van het Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia (Italië), in het aldaar aanhangig geding tussen Comitato di coordinamento per la difesa della Cava e.a. en Regione Lombardia e.a., om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van het communautair milieurecht, inzonderheid Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen, heeft het Hof, samengesteld als volgt: O. Due, president, G. F. Mancini en D. A. O. Edward, kamerpresidenten, C. N. Kakouris (rapporteur), R. Joliet, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, P. J. G. Kapteyn en J. L. Murray, rechters; advocaat-generaal: M. Darmon; griffier: H. von Holstein, adjunct-griffier, op 23 februari 1994 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

Artikel 4 van Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen, roept voor justitiabelen geen rechten in het leven die de nationale rechter dient te handhaven.

⁽¹⁾ PB nr. C 177 van 14. 7. 1992.

⁽²⁾ PB nr. L 194 van 25. 7. 1975, blz. 47.

ARREST VAN HET HOF

(Vijfde Kamer)

van 24 februari 1994

in zaak C-368/92 (verzoek van de Cour d'appel te Toulouse om een prejudiciële beslissing): Administration des douanes tegen S. Chiffre ⁽¹⁾

(„Stelsel van algemene tariefpreferenties — Certificaat van oorsprong”)

(94/C 120/02)

(Procestaal: Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-368/92, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van de Cour d'appel te Toulouse (Frankrijk), in het aldaar aanhangig geding tussen Administration des douanes en S. Chiffre, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de bepalingen van de Verordeningen (EEG) nr. 3749/83 van de Commissie van 23 december 1983 ⁽²⁾ en (EEG) nr. 693/88 van de Commissie van 4 maart 1988 ⁽³⁾ betreffende de definitie van het begrip „produkten van oorsprong” voor de toepassing van de door de Europese Economische Gemeenschap voor bepaalde produkten uit ontwikkelingslanden verleende tariefpreferenties, heeft het Hof (Vijfde Kamer), samengesteld als volgt: J. C. Moitinho de Almeida, kamerpresident, R. Joliet, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse en M. Zuleeg (rapporteur), rechters; advocaat-generaal: C. Gulmann; griffier: L. Hewlett, administrateur, op 24 februari 1994 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

De aanspraak op toepassing van het stelsel van door de Gemeenschap verleende tariefpreferenties voor bepaalde produkten uit ontwikkelingslanden gaat verloren, wanneer het certificaat van oorsprong (formulier A), dat bij de

uitvoer van produkten is afgegeven overeenkomstig de Verordeningen (EEG) nr. 3749/83 van de Commissie van 23 december 1983 en (EEG) nr. 693/88 van de Commissie van 4 maart 1988 betreffende de definitie van het begrip „produkten van oorsprong” voor de toepassing van de door de Europese Economische Gemeenschap voor bepaalde produkten uit ontwikkelingslanden verleende tariefpreferenties, een ander land als land van bestemming vermeldt dan een Lid-Staat van de Europese Gemeenschap. De tariefvrijstelling kan echter niet worden geweigerd, wanneer de bevoegde regeringsinstantie van het land van uitvoer achteraf een nieuw certificaat heeft afgegeven, dat voldoet aan de door het Gemeenschapsrecht gestelde voorwaarden.

(¹) PB nr. C 278 van 27. 10. 1992.

(²) PB nr. L 372 van 31. 12. 1983, blz. 1.

(³) PB nr. L 77 van 22. 3. 1988, blz. 1.

ARREST VAN HET HOF

van 9 maart 1994

in zaak C-291/93: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek (¹)

(„Niet-nakoming — Niet-uitvoering van arrest van het Hof waarbij niet-nakoming wordt vastgesteld”)

(94/C 120/03)

(Procestaal: Italiaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-291/93, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: V. Di Bucci) tegen Italiaanse Republiek (gemachtigde: L. Ferrari Bravo, hoofd van de dienst diplomatieke geschillen van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, als gemachtigde, bijgestaan door P. G. Ferri, avvocato dello Stato), betreffende een verzoek tot vaststelling dat de Italiaanse Republiek, door niet alle maatregelen te nemen die ter uitvoering van 's Hofs arrest van 12 juli 1988 (zaak 322/86, Commissie/Italië, Jurispr. 1988, blz. 3995) vereist zijn, de krachtens artikel 171 EEG-Verdrag op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen, heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. F. Mancini, kamerpresident, waarnemend voor de president, J. C. Moitinho de Almeida (rapporteur) en D. A. O. Edward, kamerpresidenten, R. Joliet, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse, M. Zuleeg en J. L. Murray, rechters; advocaat-generaal: C. O. Lenz; griffier: D. Louterman-Hubeau, hoofdadministrateur, op 9 maart 1994 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. Door niet alle maatregelen te nemen die ter uitvoering van 's Hofs arrest van 12 juli 1988 (zaak 322/86,

Commissie/Italië) vereist zijn, is de Italiaanse Republiek de krachtens artikel 171 EEG-Verdrag op haar rustende verplichtingen niet nagekomen.

2. De Italiaanse Republiek wordt verwezen in de kosten van de procedure.

(¹) PB nr. C 177 van 29. 6. 1993.

ARREST VAN HET HOF

van 15 maart 1994

in zaak C-387/92 (verzoek van het Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (Spanje) om een prejudiciële beslissing): Banco de Crédito Industrial SA, thans Banco Exterior de España tegen Ayuntamiento de Valencia (¹)

(„Mededinging — Openbare bedrijven — Belastingvrijstelling — Misbruik van machtspositie — Staatssteun”)

(94/C 120/04)

(Procestaal: Spaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-387/92, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van het Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (Spanje) in het aldaar aanhangig geding tussen Banco de Crédito Industrial SA, thans Banco Exterior de España en Ayuntamiento de Valencia, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de artikelen 86, 90 en 92 EEG-Verdrag, alsmede van een aantal bepalingen van de Akte betreffende de toetredingsvoorwaarden voor het Koninkrijk Spanje en de Portugese Republiek en de aanpassing van de Verdragen van 12 juni 1985 (²), heeft het Hof, samengesteld als volgt: O. Due president, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida en M. Díez de Velasco, kamerpresidenten, C. N. Kakouris, R. Joliet, F. A. Schockweiler (rapporteur), G. C. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg, P. J. G. Kapteyn en J. L. Murray, rechters; advocaat-generaal: C. O. Lenz; griffier: L. Hewlett, administrateur, op 15 maart 1994 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

Een maatregel waarbij een Lid Staat aan openbare bedrijven een belastingvrijstelling verleent, is een steunmaatregel van de staat in de zin van artikel 92, lid 1, EEG-Verdrag; wanneer een dergelijke steunmaatregel is aan te merken als een bestaande steunmaatregel, kan hij tot uitvoering worden

gebracht zolang de Commissie hem niet onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt heeft verklaard.

(¹) PB nr. C 316 van 3. 12. 1992.

(²) PB nr. L 302 van 15. 11. 1985, blz. 23.

ARREST VAN HET HOF

van 15 maart 1994

in zaak C-45/93: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje (¹)

(„Niet-nakoming — Artikelen 7 en 59 EEG-Verdrag — Discriminatie — Toegang tot musea”)

(94/C 120/05)

(Procestaal: Spaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-45/93, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: B. Rodríguez Galindo) tegen Koninkrijk Spanje (gemachtigden: A. J. Navarro González en G. Calvo Díaz, abogado del Estado), betreffende een verzoek aan het Hof om vast te stellen dat het Koninkrijk Spanje, door een regeling toe te passen volgens welke Spaanse onderdanen, in Spanje wonende buitenlanders en jongeren onder de 21 jaar uit andere Lid-Staten van de Gemeenschap gratis toegang hebben tot de nationale musea, terwijl onderdanen uit andere Lid-Staten die ouder zijn dan 21 jaar, toegangsgeld moeten betalen, de krachtens de artikelen 7 en 59 EEG-Verdrag op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen, heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. F. Mancini, kamerpresident, waarnemend voor de president, J. C. Moitinho de Almeida (rapporteur) en D. A. O. Edward, kamerpresidenten, R. Joliet, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse, M. Zuleeg, en J. L. Murray, rechters; advocaat-generaal: C. Gulmann; griffier: J.-G. Giraud, op 15 maart 1994 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. Door een regeling toe te passen volgens welke Spaanse onderdanen, in Spanje wonende buitenlanders en jongeren onder de 21 jaar uit andere Lid-Staten van de Gemeenschap gratis toegang hebben tot de nationale musea, terwijl onderdanen van andere Lid-Staten die ouder zijn dan 21 jaar, toegangsgeld moeten betalen, is het Koninkrijk Spanje de krachtens de artikelen 7 en 59 EEG-Verdrag op hem rustende verplichtingen niet nagekomen.
2. Het Koninkrijk Spanje wordt verwezen in de kosten.

(¹) PB nr. C 75 van 17. 3. 1993.

ARREST VAN HET HOF

van 22 maart 1994

in zaak C-375/92: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje (¹)

(„Niet-nakoming — Vrij verrichten van diensten — Toeristengidsen — In nationale wettelijke regeling voorgeschreven beroepskwalificatie”)

(94/C 120/06)

(Procestaal: Spaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-375/94, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: R. Pellicer, vervolgens door M. B. Rodríguez Galindo) tegen Koninkrijk Spanje (gemachtigden: A. J. Navarro González en M. Bravo-Ferrer Delgado, abogado del Estado), betreffende een verzoek aan het Hof om vast te stellen dat het Koninkrijk Spanje de krachtens de artikelen 5, 48, 52 en 59 EEG-Verdrag op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen, door voor de toegang tot het beroep van toeristengids en gids-tolk als voorwaarde te stellen dat bepaalde examens worden afgelegd waaraan uitsluitend Spaanse onderdanen kunnen deelnemen; door voor Gemeenschapsonderdanen die in het bezit zijn van een in een andere Lid-Staat afgegeven diploma van toeristengids of gids-tolk niet te voorzien in een procedure voor onderzoek en vergelijking van de door hen verworven bekwaamheden met de in Spanje gestelde eisen, op grond waarvan het door deze andere Lid-Staat afgegeven diploma zou kunnen worden erkend, dan wel de bezitter van het diploma een beperkt examen zou kunnen worden afgenomen ter zake van niet door hem bestudeerde onderwerpen; door een beroepskaart ten bewijze van een met een examen afgesloten opleiding te verlangen voor dienstverrichtingen van toeristengidsen en gids-tolken die een groep toeristen uit een andere Lid-Staat begeleiden, wanneer deze dienstverrichting plaatsvindt in een bepaald geografisch gebied in Spanje en bestaat in het rondleiden van deze toeristen op andere plaatsen dan musea of historische monumenten, waarvoor een beroep op een gespecialiseerde gids noodzakelijk is, en ten slotte door de Commissie niet de gevraagde inlichtingen betreffende de regeling van de Autonome Gemeenschap op het gebied van de werkzaamheden van toeristengidsen en gids-tolken te doen toekomen, heeft het Hof, samengesteld als volgt: O. Due, president, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida en M. Díez de Velasco, kamerpresidenten, C. N. Kakouris, F. A. Schockweiler, M. Zuleeg, P. J. G. Kapteyn (rapporteur) en J. L. Murray, rechters; advocaat-generaal: C. O. Lenz; griffier: H. von Holstein, adjunct-griffier, op 22 maart 1994 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. Het Koninkrijk Spanje is de krachtens de artikelen 48, 52, 59 en 5 EEG-Verdrag op hem rustende verplichtingen niet nagekomen, door

- voor de toegang tot het beroep van toeristengids en gids-tolk het bezit van de Spaanse nationaliteit als voorwaarde te stellen,
- voor Gemeenschapsonderdanen die in het bezit zijn van een in een andere Lid-Staat afgegeven diploma van toeristengids of gids-tolk, niet te voorzien in een procedure voor onderzoek en vergelijking van de door hen verworven bekwaamheden met de in Spanje gestelde eisen,
- de dienstverrichting van toeristengidsen die een groep toeristen uit een andere Lid-Staat begeleiden, afhankelijk te stellen van het bezit van een beroepskaart waarvoor een bepaalde met een diploma afgesloten opleiding moet zijn gevolgd, wanneer die dienstverrichting bestaat in het rondleiden van deze toeristen op andere plaatsen dan de musea of historische monumenten die enkel met een gespecialiseerde beroepsgids kunnen worden bezocht, en
- de gevraagde inlichtingen betreffende de regeling van de Autonome Gemeenschappen op het gebied van de werkzaamheden van toeristengids en gids-tolken niet aan de Commissie te verstrekken.

(¹) PB nr. C 324 van 10. 12. 1992.

ARREST VAN HET HOF

van 23 maart 1994

in zaak C-268/93: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje (¹)

(„Niet-nakoming — Niet-omzetting van een richtlijn”)

(94/C 120/07)

(Procestaal: Spaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-268/93, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: B. Rodríguez Galindo) tegen Koninkrijk Spanje (gemachtigden: A. Navarro González en M. Bravo-Ferrer Delgado, abogado del Estado), betreffende een verzoek aan het Hof om vast te stellen dat het Koninkrijk Spanje, door de Commissie niet in kennis te stellen van de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen om te voldoen aan Richtlijn 88/320/EEG van de Raad van 7 juni 1988 inzake de inspectie en de verificatie van de goede laboratoriumpraktijken (GLP) (²), of door niet de nodige maatregelen te nemen om eraan te voldoen, de krachtens het EEG-Verdrag op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen, heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. F. Mancini, kamerpresident, waarnemend voor de

president; J. C. Moitinho de Almeida en D. A. O. Edward, kamerpresidenten, R. Joliet, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse, M. Zuleeg (rapporteur) en J. L. Murray, rechters; advocaat-generaal: M. Darmon; griffier: R. Grass, op 23 maart 1994 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. Door niet binnen de gestelde termijn alle wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen om te voldoen aan Richtlijn 88/320/EEG van de Raad van 7 juni 1988 inzake de inspectie en de verificatie van de goede laboratoriumpraktijken (GLP), is het Koninkrijk Spanje de krachtens het EEG-Verdrag op hem rustende verplichtingen niet nagekomen.
2. Het Koninkrijk Spanje wordt verwezen in de kosten van de procedure.

(¹) PB nr. C 153 van 4. 6. 1993.

(²) PB nr. L 145 van 11. 6. 1988, blz. 35.

ARREST VAN HET HOF

van 24 maart 1994

in zaak C-2/92 (verzoek van de High Court of Justice, Queen's Bench Division om een prejudiciële beslissing): The Queen tegen Ministry of Agriculture, Fisheries and Food, ex parte D. C. Bostock (¹)

(„Extra heffing op melk — Einde van pacht — Overdracht van referentiehoeveelheid aan eigenaar — Geen verplichting om vertrekkende pachter schadeloos te stellen”)

(94/C 120/08)

(Procestaal: Engels)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-2/92, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van de High Court of Justice, Queen's Bench Division, in het aldaar aanhangig geding tussen The Queen en Ministry of Agriculture, Fisheries and Food, ex parte D. C. Bostock, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de Gemeenschapsregeling inzake de extra heffing op melk, ingesteld bij Verordening (EEG) nr. 856/84 van de Raad van 31 maart 1984 tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 804/68 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector melk en zuivelprodukten (²), Verordening (EEG) nr. 857/84 van de Raad van 31 maart 1984 houdende algemene voorschriften voor de toepassing van de in artikel 5 quater van Verordening (EEG) nr. 804/68 bedoelde heffing in de sector melk en zuivelprodukten (³), en Verordening (EEG) nr. 1371/84 van de Commissie van 16 mei 1984 tot vaststelling van de nadere voorschriften voor de toepassing van de bij artikel 5 quater van Verordening

(EEG) nr. 804/68 ingestelde extra heffing⁽⁴⁾, en van de algemene beginselen van het Gemeenschapsrecht, heeft het Hof, samengesteld als volgt: O. Due president, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida en D. A. O. Edward, kamerpresidenten, R. Joliet, F. Grévisse, M. Zuleeg (rapporteur), P. J. G. Kapteyn en J. L. Murray, rechters; advocaat-generaal: C. Gulmann; griffier: D. Louterman-Hubeau, hoofdadministrateur, op 24 maart 1994 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

De Gemeenschapsregeling inzake de extra heffing op melk, ingesteld bij Verordening (EEG) nr. 856/84 van de Raad van 31 maart 1984 tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 804/68 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector melk en zuivelprodukten, Verordening (EEG) nr. 857/84 van de Raad van 31 maart 1984 houdende algemene voorschriften voor de toepassing van de in artikel 5 quater van Verordening (EEG) nr. 804/68 bedoelde heffing in de sector melk en zuivelprodukten, en Verordening (EEG) nr. 1371/84 van de Commissie van 16 mei 1984 tot vaststelling van de nadere voorschriften voor de toepassing van de bij artikel 5 quater van Verordening (EEG) nr. 804/68 ingestelde extra heffing, en de algemene beginselen van het Gemeenschapsrecht leggen een Lid-Staat niet de verplichting op, een regeling in te voeren op grond waarvan de verpachter de vertrekkende pachter een vergoeding moet betalen voor de bij de beëindiging van de pachtovereenkomst aan hem overgedragen referentiehoeveelheid, en kennen de pachter evenmin rechtstreeks een recht op een dergelijke vergoeding toe.

⁽¹⁾ PB nr. C 33 van 11. 2. 1992.

⁽²⁾ PB nr. L 90 van 1. 4. 1984, blz. 10.

⁽³⁾ PB nr. L 90 van 1. 4. 1984, blz. 13.

⁽⁴⁾ PB nr. L 132 van 18. 5. 1984, blz. 11.

ARREST VAN HET HOF

van 24 maart 1994

in zaak C-275/92 (verzoek van de High Court of Justice of England and Wales, Queen's Bench Division om een prejudiciële beslissing): Her Majesty's Customs and Excise tegen G. Schindler en J. Schindler⁽¹⁾

(„Loterijen”)

(94/C 120/09)

(Procestaal: Engels)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-275/92, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van de High Court of Justice of England and Wales (Queen's Bench Division) in het aldaar aanhangig geding tussen Her Majesty's Customs and Excise en G. Schindler en J. Schindler, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de artikelen 30, 36, 56 en 59 EEG-Verdrag, heeft het Hof, samengesteld als

volgt: O. Due, president, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida en M. Díez de Velasco, kamerpresidenten, C. N. Kakouris, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse (rapporteur), M. Zuleeg, P. J. G. Kapteyn en J. Murray, rechters; advocaat-generaal: C. Gulmann; griffier: L. Hewlett, administrateur, op 24 maart 1994 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *De invoer van reclamemateriaal en loterijbriefjes in een Lid-Staat ten einde de bewoners van die Lid-Staat te laten deelnemen aan een in een andere Lid-Staat te georganiseerde loterij, houdt verband met een dienstenverrichting in de zin van artikel 60 EEG-Verdrag en valt derhalve onder de werkingssfeer van artikel 59 van het Verdrag.*
2. *Een nationale wettelijke regeling als de Britse loterijwetgeving, die, behoudens in die wettelijke regeling bepaalde uitzonderingen, het houden van loterijen op het grondgebied van een Lid-Staat verbiedt, vormt een belemmering voor het vrij verrichten van diensten.*
3. *De bepalingen van het Verdrag betreffende het vrij verrichten van diensten verzetten zich niet tegen een wettelijke regeling als de Britse loterijwetgeving, in aanmerking nemende dat zij haar rechtvaardiging vindt in overwegingen van sociaal beleid en fraudebestrijding.*

⁽¹⁾ PB nr. C 187 van 24. 7. 1992.

ARREST VAN HET HOF

(Derde Kamer)

van 24 maart 1994

in zaak C-71/93 (verzoek van het Arbeidshof te Gent om een prejudiciële beslissing): G. Van Poucke tegen Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen en Algemene Sociale Kas voor Zelfstandigen⁽¹⁾

(„Sociale zekerheid van migrerende werknemers — Vaststelling van toepasselijke wetgeving”)

(94/C 120/10)

(Procestaal: Nederlands)

In zaak C-71/93, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van het Arbeidshof te Gent (België), in het aldaar aanhangig geding tussen G. Van Poucke en 1. Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen en 2. Algemene Sociale Kas voor Zelfstandigen, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de artikelen 1, 2, 13 en 14 quater van Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, zoals gecodificeerd bij

Verordening (EEG) nr. 2001/83 van de Raad van 2 juni 1983 ⁽²⁾, heeft het Hof (Derde Kamer), samengesteld als volgt: J. C. Moitinho de Almeida, kamerpresident, F. Grévisse (rapporteur) en M. Zuleeg, rechters; advocaat-generaal: C. Gulmann; griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur, op 24 maart 1994 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. Een beroepsmilitair in actieve dienst in België valt binnen de personele werkingssfeer van Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, wanneer hij naar nationaal recht onderworpen is aan de algemene regeling inzake verzekering van werknemers tegen ziekte en invaliditeit, sector geneeskundige verzorging.
2. De werkzaamheden die een binnen de werkingssfeer van de verordening vallende persoon als ambtenaar verricht, zijn werkzaamheden in loondienst in de zin van artikel 14 quater houdende bijzondere regels voor personen die gelijktijdig werkzaamheden in loondienst op het grondgebied van een Lid-Staat en werkzaamheden anders dan in loondienst op het grondgebied van een andere Lid-Staat uitoefenen.
3. Met betrekking tot de werkzaamheden anders dan in loondienst moet de in artikel 14 quater, lid 1, onder a), van de verordening bedoelde wetgeving worden toegepast alsof die werkzaamheden in de betrokken Lid-Staat waren uitgeoefend.

⁽¹⁾ PB nr. C 114 van 24. 4. 1993.

⁽²⁾ PB nr. L 230 van 22. 8. 1983, blz. 6.

ARREST VAN HET HOF

(Derde Kamer)

van 24 maart 1994

in zaak C-148/93 (verzoek van Bundesfinanzhof, om een prejudiciële beslissing): 3M Medica GmbH tegen Oberfinanzdirektion Frankfurt am Main ⁽¹⁾

(„Gemeenschappelijk douanetarief — Sandaal en schoen bestemd om over een gipsverband te worden gedragen — Tariefindeling”)

(94/C 120/11)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-148/93, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van het Bundesfinanzhof in het aldaar aanhangig geding tussen 3M Medica GmbH en Oberfinanzdirektion Frankfurt am Main om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van post 9021 van het gemeenschappelijk douanetarief, in de versie van Verordening (EEG) nr. 2587/91 van de Commissie van 26 juli 1991 tot wijziging van bijlage I van Verordening (EEG) nr. 2658/87 van de Raad met betrekking tot de tarief- en

statistieknamenclatuur en het gemeenschappelijk douanetarief ⁽²⁾, heeft het Hof (Derde Kamer), samengesteld als volgt: J. C. Moitinho de Almeida (rapporteur), kamerpresident, F. Grévisse en M. Zuleeg, rechters; advocaat-generaal: M. Darmon; griffier: J.-G. Giraud, op 24 maart 1994 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. Een sandaal en een schoen, met een buitenzool van kunststof en een bovendeel van textiel respectievelijk kunststof, bestemd om over een gipsverband aan de voet te worden gedragen, zijn geen „orthopedische artikelen” in de zin van post 9021 van de gecombineerde nomenclatuur (1992).
2. Bedoelde artikelen kunnen niet worden beschouwd als „artikelen” of „toestellen” voor de behandeling van breuken in het beendergestel (postonderverdeling 9021 19 90) of als delen of toebehoren van orthopedische artikelen of toestellen of van artikelen of toestellen voor de behandeling van breuken in het beendergestel.

⁽¹⁾ PB nr. C 142 van 20. 5. 1993.

⁽²⁾ PB nr. L 259 van 16. 9. 1991, blz. 1.

BESCHIKKING VAN DE PRESIDENT VAN HET HOF van 11 maart 1994

in zaak C-6/94 R: Descom Scales Manufacturing Co. Ltd tegen Raad van de Europese Unie ⁽¹⁾

(„Kort geding — Opschorting van tenuitvoerlegging — Voorwaarden — Definitieve anti-dumpingrechten”)

(94/C 120/12)

(Procestaal: Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-6/94 R, Descom Scales Manufacturing Co. Ltd, vennootschap naar Koreaans recht, gevestigd te Seoul (Korea), vertegenwoordigd door P. Didier, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van L. Mosar, advocaat aldaar, Rue Notre-Dame 8, tegen Raad van de Europese Unie (gemachtigden: B. Hoff-Nielsen en J. Monteiro, bijgestaan door P. Bentley), betreffende een verzoek om opschorting van de tenuitvoerlegging ten aanzien van verzoekster van Verordening (EEG) nr. 2887/93 van de Raad van 20 oktober 1993 tot instelling van een definitief anti-dumpingrecht op de invoer van bepaalde elektronische weegschalen van oorsprong uit Singapore en uit de Republiek Korea ⁽²⁾, heeft de president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen op 11 maart 1994 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

1. Het verzoek in kort geding wordt afgewezen.
2. De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

⁽¹⁾ PB nr. C 43 van 12. 2. 1994.

⁽²⁾ PB nr. L 263 van 22. 10. 1993, blz. 1.

Beroep, op 16 februari 1994 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Ierland

(Zaak C-67/94)

(94/C 120/13)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 16 februari 1994 beroep ingesteld tegen Ierland door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door X. Lewis, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij G. Kremlis, Centre Wagner, Kirchberg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat Ierland, door niet de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen te treffen om te voldoen aan Richtlijn 90/167/EEG van de Raad van 26 maart 1990 tot vaststelling van de voorwaarden voor de bereiding, het in de handel brengen en het gebruik van diervoeders met medicinale werking⁽¹⁾, uitgezonderd voor artikel 11, lid 2, en/of door die maatregelen niet onverwijld ter kennis van de Commissie te brengen, de krachtens de richtlijn, inzonderheid artikel 15 daarvan, en het EEG-Verdrag op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;
2. Ierland in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Artikel 189 EEG-Verdrag, volgens hetwelk een richtlijn voor elke Lid-Staat waarvoor zij is bestemd, verbindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat, brengt de verplichting mee voor de Lid-Staten, de richtlijn binnen de daarin gestelde termijn uit te voeren. In casu is deze termijn op 1 oktober 1991 verstreken, zonder dat Ierland de nodige maatregelen heeft getroffen om aan de onderhavige richtlijn te voldoen.

⁽¹⁾ PB nr. L 92 van 7. 4. 1990, blz. 42.

Beroep, op 18 februari 1994 ingesteld door Franse Republiek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-68/94)

(94/C 120/14)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 18 februari 1994 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Franse Republiek, vertegenwoordigd door J.-M. Belorgey, E. Belliard en C. de Salins, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ter Franse ambassade, Boulevard du Prince Henri 9.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. nietig te verklaren de beschikking van de Commissie van 14 december 1993, waarbij in het kader van Verorde-

ning (EEG) nr. 4064/89 van de Raad goedkeuring werd verleend voor de concentratie van Kali und Salz/MdK/Treuhand;

2. de Commissie van de Europese Gemeenschappen te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

— Niet-eeerbiediging van het beginsel van een nauw en voortdurend contact met de autoriteiten van de Lid-Staten (artikel 19 van Verordening (EEG) nr. 4064/89 van de Raad): eerst tijdens de vergadering van het Raadgevend Comité en na een interventie van de Franse delegatie in deze zin heeft de Commissie de inlichtingen waarom de Franse autoriteiten al meer dan een maand hadden verzocht, formeel meegedeeld. De aldus meege-deelde cijfers bevatten evenwel een grote fout met betrekking tot de door de Société commerciale des Potasses et de l'Azote (SCPA) in België afgezette hoeveelheid kali. Door de onvolledige en late toezending van inlichtingen, waarvan er enige onjuist waren, is het door de nationale autoriteiten in het verloop van de procedure en in het bijzonder tijdens de vergadering van het Raadgevend Comité geuite standpunt beïnvloed.

— Onjuiste beoordeling van de concentratie op de communautaire markt buiten Duitsland

— Onjuiste afbakening van de relevant geografische markt: in haar onderzoek beperkt de Commissie zich ertoe, aan te tonen dat Duitsland een afzonderlijke markt vormt (wat verzoekster niet bestrijdt), doch zij bewijst niet dat er een relevante markt bestaat, die alle andere Lid-Staten omvat.

— Onjuist gebruik van het begrip collectieve machtspositie: Verordening (EEG) nr. 4064/89 heeft slechts betrekking op de totstandkoming of de versterking van een individuele machtspositie. De verordening geeft geen uitvoering aan artikel 86 EEG-Verdrag, doch is voornamelijk gebaseerd op artikel 235 EEG-Verdrag. Het gebruik van het begrip collectieve machtspositie in een geval waarin Verordening (EEG) nr. 4064/89 wordt toegepast, kan — waar geen misbruik verweten wordt — negatieve gevolgen hebben voor die kern van het oligopoli, die buiten de concentratie staat. Bij de huidige stand van de communautaire wetgeving kunnen de essentiële belangen van een onderneming die zich in een dergelijke situatie bevindt, door een beschikking van de Commissie rechtstreeks in het geding worden gebracht zonder dat deze onderneming haar opmerkingen heeft kunnen maken onder omstandigheden die recht doen aan het beginsel van de rechten van de verdediging.

— (Subsidiair) Kennelijk onjuiste beoordeling bij het onderzoek van de concurrentievoorwaarden op de communautaire markt buiten Duitsland: de Commissie heeft de concentratie van de aanbodzijde voor

en na de concentratie niet onderzocht. Zij stelt vast dat MdK in grote moeilijkheden verkeert, doch zij trekt daaruit niet de conclusie dat de uitschakeling van deze concurrent geen belangrijke wijziging zal brengen in de structuur van de betrokken markt. Door Frankrijk kunstmatig onder te brengen bij een groter geheel, dat wordt omschreven als de Gemeenschap buiten Duitsland, overschat de Commissie het gewicht van SCPA, die in feite slechts invloed heeft in Frankrijk. Bij vergelijking van de positie van Kali und Salz/MdK enerzijds en SCPA anderzijds, blijkt er een zware asymmetrie ten gunste van Kali und Salz te bestaan. De Commissie heeft de economische markt van de afnemers niet onderzocht en zij heeft geen acht geslagen op de invloed van de nogal lage drempels voor de toegang tot de markten van de andere Lid-Staten dan Duitsland en Frankrijk. Zij beperkt zich tot vage en onnauwkeurige overwegingen op basis waarvan zij verklaart dat er sprake is van omstandigheden die de totstandkoming van een collectieve machtspositie bevorderen, en trekt gewaagde conclusies uit gedragingen die van meer dan twintig jaar geleden dateren, of uit de deelneming van beide partijen aan een Oostenrijks export-kartel.

- Onterechte oplegging van voorwaarden en lasten aan een derde die niet partij is bij de concentratie: de Commissie maakt de goedkeuring van de concentratie van Kali und Salz/MdK afhankelijk van de naleving van voorwaarden en verplichtingen die op zijn minst even zwaar drukken op SCPA als op Kali und Salz. Geen enkele bepaling van Verordening (EEG) nr. 4064/89 geeft de Commissie de bevoegdheid, dergelijke voorwaarden aan een derde onderneming op te leggen.
- Onjuiste beoordeling van de concentratie op de Duitse markt
- Onjuist gebruik van de theorie van de failliete vennootschap: het argument dat de onderhavige concentratie voor de mededinging de voorkeur verdient boven een oplossing waarbij de openbare aandeelhouder wordt gehandhaafd, beantwoordt niet aan de realiteit; in de nieuwe vennootschap neemt de openbare aandeelhouder (Treuhand) voor 49 % deel in het kapitaal en het is voorzien dat zij voor onbepaalde tijd op grote schaal steun zal verlenen om de sector te herstructureren.

De vaststelling dat er geen andere potentiële kopers waren die minder schadelijk zouden zijn voor de mededinging, is niet aangetoond; zij houdt geen rekening met hetgeen de vakbonden van MdK hebben verklaard over de gebrekkige transparantie in de aanbestedingsprocedure.

- Ontbreken van voorwaarden en lasten voor de vergunning voor de concentratie op de Duitse markt: de Franse Regering betwist niet dat op grond van de doelstelling van economische en sociale samenhang van de Gemeenschap bepaalde verbanden tussen

ondernemingen kunnen worden toegestaan, zelfs wanneer daardoor machtsposities worden versterkt. De zeer belangrijke doelstelling van het toezicht van de Gemeenschap op de concentraties zou in casu evenwel aanleiding hebben moeten zijn om nauwkeurige en toereikende toezeggingen te verlangen teneinde de Duitse markt voor de mededinging open te stellen.

Verzoek van het Bundesgerichtshof van 27 januari 1994 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH en Beiersdorf AG

(Zaak C-71/94)

(94/C 120/15)

Het Bundesgerichtshof — Ie Zivilsenat — heeft bij beschikking van 27 januari 1994, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 25 februari 1994, in het geding tussen Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH en Beiersdorf AG, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- a) Is de houder van een internationale merkinschrijving (IR-merk) met werking voor Lid-Staat A krachtens artikel 36 EEG-Verdrag bevoegd om, met een beroep op het merkenrecht te beletten, dat een importeur geneesmiddelen die door de merkhoudster in Lid-Staat B zijn voorzien van het IR-merk en aldaar onder dat merk in het verkeer gebracht, en die in Lid-Staat A alleen op recept verkrijgbaar zijn, opkoopt, ze opnieuw verpakt in overeenstemming met de in Lid-Staat A heersende recepteergewoonten van de artsen — die teruggaan op een aanbeveling van de overkoepelende organisaties (o.a. van de farmaceutische industrie) over therapeutisch verantwoorde verpakkingsformaten, die afwijken van de in Lid-Staat B wettelijk geregelde verpakkingsformaten en ze in een door de importeur ontworpen buitenverpakking in Lid-Staat A in het verkeer brengt, wanneer zich in die verpakking een originele verpakking met originele doordrukstrips uit Lid-Staat B alsmede nog enkele afgeknipte originele doordrukstrips bevinden, en de buitenverpakking een uitgesneden venster heeft waardoor het op de originele verpakking staande IR-merk zichtbaar is, waarbij op de buitenverpakking weliswaar staat vermeld, dat het produkt is verpakt en geïmporteerd door de importeur, doch niet wie de fabrikant is? Is het voor het antwoord op die vraag van belang, dat op de achterzijde van de originele doordrukstrips de (voor Lid-Staat A in een vreemde taal luidende) opgave voorkomt van de dagen van twee weken in chronologische volgorde, welke door het afknippen van de doordrukstrips onvolledig is?
- b) Is het voor het bestaan van een verkapte beperking van de handel tussen de Lid-Staten in de zin van artikel 36 EEG-Verdrag voldoende, dat het beroep op het nationale merkenrecht, in samenhang met het distributiestelsel van de IR-merkhoudster, objectief tot een afscherming

van de markten tussen de Lid-Staten leidt, of moet daartoe worden aangetoond, dat de IR-merkhouders zijn merkrecht in samenhang met zijn distributiestelsel gebruikt met het doel, de markten kunstmatig af te scherpen?

Verzoek van het Bundesgerichtshof van 27 januari 1994 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH en Farmitalia Carlo Erba GmbH

(Zaak C-73/94)

(94/C 120/17)

Het Bundesgerichtshof — Ie Zivilsenat — heeft bij beschikking van 27 januari 1994, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 25 februari 1994, in het geding tussen Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH en Farmitalia Carlo Erba GmbH, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

Verzoek van het Bundesgerichtshof van 27 januari 1994 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH en Boehringer Ingelheim KG

(Zaak C-72/94)

(94/C 120/16)

Het Bundesgerichtshof heeft bij beschikking van 27 januari 1994, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 25 februari 1994, in het geding tussen Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH en Boehringer Ingelheim KG, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- a) Is de houder van een internationale merkinschrijving (IR-merk) met werking voor Lid-Staat A krachtens artikel 36 EEG-Verdrag bevoegd om, met een beroep op het merkenrecht te beletten dat een importeur geneesmiddelen die door de merkhouders in Lid-Staat B zijn voorzien van het IR-merk en aldaar onder dat merk in het verkeer gebracht en die in Lid-Staat A alleen op recept verkrijgbaar zijn, opkoopt, ze opnieuw verpakt in overeenstemming met de in Lid-Staat A heersende recepteergewoonten van de artsen — die teruggaan op een aanbeveling van de overkoepelende organisaties (o.a. van de farmaceutische industrie) over therapeutisch verantwoorde verpakkingsformaten, die afwijken van de in Lid-Staat B wettelijk geregelde verpakkingsformaten en in een door de importeur ontworpen buitenverpakking in Lid-Staat A in het verkeer brengt, wanneer zich in die verpakking een originele verpakking met originele doordrukstrips uit Lid-Staat B alsmede nog enkele andere afgeknipte originele doordrukstrips bevinden, en dat de buitenverpakking een uitgesneden venster heeft waardoor het op de originele verpakking staande IR-merk zichtbaar is waarbij op de buitenverpakking weliswaar staat vermeld dat het produkt is verpakt en geïmporteerd door de importeur, doch niet wie de fabrikant is?
- b) Is het voor het bestaan van een verkapte beperking van de handel tussen de Lid-Staten in de zin van artikel 36, tweede volzin EEG-Verdrag voldoende, dat het beroep op het nationale merkenrecht, in samenhang met het distributiestelsel van de IR-merkhouders objectief tot een afscherming van de markten tussen de Lid-Staten leidt, of moet daartoe worden aangetoond, dat de IR-merkhouders zijn merkrecht, in samenhang met zijn distributiestelsel gebruikt met het doel, de markten kunstmatig af te scherpen?

1. Is de houder van een in Lid-Staat A geldend merk, krachtens artikel 36 EEG-Verdrag bevoegd om met een beroep op het merkenrecht te beletten, dat een importeur geneesmiddelen die door een dochteronderneming van de merkhouders in Lid-Staat B, van het merk zijn voorzien en aldaar onder dat merk in het verkeer gebracht, en die in Lid-Staat A alleen op recept verkrijgbaar zijn, opkoopt, ze opnieuw verpakt in overeenstemming met de in Lid-Staat A heersende recepteergewoonten van de artsen — die teruggaan op een aanbeveling van de overkoepelende organisaties (o.a. van de farmaceutische industrie) over therapeutisch verantwoorde verpakkingsformaten, die afwijken van de in Lid-Staat B wettelijk geregelde verpakkingsformaten — en ze
  - a) in een door de importeur ontworpen buitenverpakking in Lid-Staat A in het verkeer brengt, wanneer zich in die verpakking een originele verpakking met originele doordrukstrips uit Lid-Staat B alsmede nog enkele andere originele doordrukstrips bevinden en de buitenverpakking een uitgesneden venster heeft waardoor het op de originele verpakking staande merk zichtbaar is, waarbij op de buitenverpakking weliswaar staat vermeld, dat het produkt is verpakt en geïmporteerd door de importeur, doch niet wie de fabrikant is, dan wel
  - b) in de van het merk voorziene originele verpakking uit Lid-Staat B in Lid-Staat A in het verkeer brengt, wanneer de importeur daarop een etiket met zijn naam en andere gegevens (partijnummer, houdbaarheidsdatum, registratienummer enz.) heeft aangebracht en die verpakking heeft aangevuld met een van de originele doordrukstrips afgeknipte reep van vijf dragees?
2. Is het voor het bestaan van een verkapte beperking van de handel tussen de Lid-Staten in de zin van artikel 36, tweede zin, EEG-Verdrag voldoende, dat het beroep op het nationale merkenrecht, in samenhang met het distributiestelsel van de merkhouders, objectief tot een afscherming van de markten tussen de Lid-Staten leidt, of moet daartoe worden aangetoond, dat de merkhouders zijn merkrecht in samenhang met zijn distributiestelsel gebruikt met het doel, de markten kunstmatig af te scherpen?

Beroep, op 25 februari 1994 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek

(Zaak C-75/94)

(94/C 120/18)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 25 februari 1994 beroep tegen Franse Republiek ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur G. Rozet als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij G. Kremlis, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat de Franse Republiek, door niet de nodige strafrechtelijke of administratieve bepalingen vast te stellen om doeltreffende stappen te kunnen ondernemen tegen niet-nakoming van de verplichting om het originele formulier van het logboek binnen 48 uur aan de autoriteiten van de Lid-Staat van aanvoer over te leggen, de krachtens artikel 1, lid 2, van Verordening (EEG) nr. 2241/87 ⁽¹⁾ en punt 4.2.1 van bijlage IV bij Verordening (EEG) nr. 2807/83 ⁽²⁾ op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
2. de Franse Republiek te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Uit het samenstel van de in de conclusies genoemde bepalingen volgt, dat de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten, wanneer zij bij een controle of inspectie constateren, dat de geldende regelingen met betrekking tot de instandhoudings- en controlemaatregelen niet zijn nageleefd, strafrechtelijke of administratieve stappen moeten ondernemen tegen de kapitein van het betrokken vaartuig of tegen elke andere verantwoordelijke persoon. De Franse autoriteiten betwisten niet meer, dat de geldende Franse bepalingen het niet mogelijk maken doeltreffend op te treden tegen niet-nakoming van de verplichting om het logboek binnen 48 uur aan de autoriteiten van de Lid-Staat van aanvoer over te leggen, doch de tekst die deze leemte moet opvullen en waarvan de vaststelling de Commissie sedert 23 april 1993 is aangekondigd, is nog steeds niet goedgekeurd en aan de Commissie meegedeeld.

⁽¹⁾ PB nr. L 207 van 29. 7. 1987, blz. 1.

⁽²⁾ PB nr. L 276 van 10. 10. 1983, blz. 1.

Beroep, op 28 februari 1994 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek

(Zaak C-76/94)

(94/C 120/19)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 28 februari 1994 beroep tegen Franse Republiek ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur G.

Rozet als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij G. Kremlis, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Franse Republiek, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking te doen treden die nodig zijn voor het volgen van Richtlijn 91/494/EEG van de Raad van 26 juni 1991 tot vaststelling van veterinaire voorschriften voor het intracommunautaire handelsverkeer en de invoer uit derde landen van vers vlees van pluimvee ⁽¹⁾, en/of door die maatregelen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens artikel 21 van die richtlijn en de artikelen 5 en 189 EEG-Verdrag op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- de Franse Republiek te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Als gevolg van het dwingend karakter van de bepalingen van de artikelen 189, derde alinea, en 5, eerste alinea, EEG-Verdrag zijn de Lid-Staten verplicht, de nodige maatregelen te treffen om de tot hen gerichte richtlijnen vóór het verstrijken van de daartoe gestelde termijn in hun nationaal recht om te zetten en die maatregelen onverwijld aan de Commissie mee te delen. Deze in artikel 21 van de richtlijn gestelde termijn is sedert 1 mei 1992 verstreken en Frankrijk heeft nog steeds niet de nodige bepalingen in werking doen treden.

⁽¹⁾ PB nr. L 268 van 24. 9. 1991, blz. 35.

Beroep, op 28 februari 1994 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek

(Zaak C-77/94)

(94/C 120/20)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 28 februari 1994 beroep tegen Franse Republiek ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur G. Rozet als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij G. Kremlis, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat de Franse Republiek, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking te doen treden die nodig zijn voor het volgen van Richtlijn 90/426/EEG van de Raad van 26 juni 1990 tot vaststelling van veterinaire voorschriften voor het verkeer van paardachtigen en de invoer van paardachtigen uit derde landen ⁽¹⁾, en van Richtlijn 91/174/EEG van de Raad van 25 maart 1991 ⁽²⁾ inzake zoötechnische en genealogische voorschriften voor de handel in rasdieren en tot wijziging van de Richtlijnen

77/504/EEG ⁽³⁾ en 90/425/EEG ⁽⁴⁾, en/of door die maatregelen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens het voorlaatste artikel van die richtlijnen en de artikelen 5 en 189 EEG-Verdrag op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen.

2. de Franse Republiek te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten zijn dezelfde als die in zaak C-76/94 ⁽⁵⁾, de omzettingstermijnen zijn verstrekken sedert 1 januari 1992.

⁽¹⁾ PB nr. L 224 van 18. 8. 1990, blz. 42.

⁽²⁾ PB nr. L 85 van 5. 4. 1991, blz. 37.

⁽³⁾ PB nr. L 206 van 12. 8. 1977, blz. 8.

⁽⁴⁾ PB nr. L 224 van 18. 8. 1990, blz. 29.

⁽⁵⁾ Zie bladzijde 10 van dit Publikatieblad.

Beroep, op 28 februari 1994 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek

(Zaak C-78/94)

(94/C 120/21)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 28 februari 1994 beroep tegen Franse Republiek ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur G. Rozet als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij G. Kremlis, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat de Franse Republiek, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking te doen treden die nodig zijn voor het volgen van
  - Richtlijn 89/662/EEG van de Raad van 11 december 1989 inzake veterinaire controles in het intracommunautaire handelsverkeer in het vooruitzicht van de totstandbrenging van de interne markt ⁽¹⁾,
  - Richtlijn 90/425/EEG van de Raad van 26 juni 1990 inzake veterinaire en zoötechnische controles in het intracommunautaire handelsverkeer in bepaalde levende dieren en producten in het vooruitzicht van de totstandbrenging van de interne markt ⁽²⁾,
  - Richtlijn 90/675/EEG van de Raad van 10 december 1990 tot vaststelling van de beginselen voor de organisatie van de veterinaire controles voor producten uit derde landen die in de Gemeenschap worden binnengebracht ⁽³⁾,
  - Richtlijn 91/496/EEG van de Raad van 15 juli 1991 tot vaststelling van de beginselen voor de organisatie van de veterinaire controles voor dieren uit derde landen die in de Gemeenschap worden binnengebracht en tot wijziging van de Richtlijnen 89/662/EEG, 90/425/EEG en 90/675/EEG ⁽⁴⁾,
  - Richtlijn 91/685/EEG van de Raad van 11 december 1991 tot wijziging van Richtlijn 80/217/EEG tot vaststelling van gemeenschappelijke maatregelen ter bestrijding van klassieke varkenspest ⁽⁵⁾,

— Richtlijn 91/687/EEG van de Raad van 11 december 1991 tot wijziging van de Richtlijnen 64/432/EEG, 72/641/EEG en 80/215/EEG ten aanzien van bepaalde maatregelen in verband met varkenspest ⁽⁶⁾, en

— Richtlijn 91/688/EEG van de Raad van 11 december 1991 tot wijziging van Richtlijn 72/462/EEG inzake gezondheidsvraagstukken en veterinaire rechtelijke vraagstukken bij de invoer van runderen, varkens, schapen en geiten, van vers vlees of van vleesprodukten uit derde landen ⁽⁷⁾,

en/of door die maatregelen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens het voorlaatste artikel van die richtlijnen en de artikelen 5 en 189 EEG-Verdrag op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;

2. de Franse Republiek te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten zijn dezelfde als die in zaak C-76/94 ⁽⁸⁾; de in de respectieve richtlijnen gestelde omzettingstermijnen zijn verstrekken sedert data gelegen tussen 31 december 1991 en 1 juli 1992.

⁽¹⁾ PB nr. L 395 van 30. 12. 1989, blz. 13.

⁽²⁾ PB nr. L 224 van 18. 8. 1990, blz. 29.

⁽³⁾ PB nr. L 373 van 31. 12. 1990, blz. 1.

⁽⁴⁾ PB nr. L 268 van 24. 9. 1991, blz. 56.

⁽⁵⁾ PB nr. L 377 van 31. 12. 1991, blz. 1.

⁽⁶⁾ PB nr. L 377 van 31. 12. 1991, blz. 16.

⁽⁷⁾ PB nr. L 377 van 31. 12. 1991, blz. 18.

⁽⁸⁾ Zie bladzijde 10 van dit Publikatieblad.

Verzoek van het Sozialgericht Frankfurt am Main van 7 februari 1994 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen M. Pinheiro en Bundesanstalt für Arbeit

(Zaak C-81/94)

(94/C 120/22)

Het Sozialgericht Frankfurt am Main — 22e Kamer — heeft bij beschikking van 7 februari 1994, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 4 maart 1994, in het geding tussen M. Pinheiro en Bundesanstalt für Arbeit, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Is het bepaalde in artikel 27, lid 1, van het Verdrag tussen de Bondsrepubliek Duitsland en de Portugese Republiek inzake sociale zekerheid van 6 november 1964, op grond waarvan een in de Bondsrepubliek Duitsland wonend Portugees onderdaan die een bijstandsuitkering voor werklozen („Arbeitslosenhilfe”) geniet, voor zijn in Portugal wonende kinderen geen recht heeft op kinderbijslag krachtens het Bundeskindergeldgesetz, in strijd met de artikelen 72—74 van Verordening (EEG) nr. 1408/71 ⁽¹⁾?
2. Is het bepaalde in artikel 27, lid 1, van genoemd Verdrag in strijd met het in artikel 3, lid 1, juncto artikel 4, lid 1,

onder h), van Verordening (EEG) nr. 1408/71 neergelegde gelijkheidsbeginsel?

3. Heeft een in de Bondsrepubliek Duitsland wonend Portugees onderdaan die een bijstandsuitkering voor werklozen geniet, dientengevolge voor zijn in Portugal wonende kinderen recht op kinderbijslag krachtens het Bundeskindergeldgesetz?

(¹) PB nr. L 149 van 5. 7. 1971, blz. 2.

Verzoek van het Oberlandesgericht Düsseldorf van 8 februari 1994 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen A. Mohringer en Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs e.V.

(Zaak C-82/94)

(94/C 120/23)

Het Oberlandesgericht Düsseldorf heeft bij beschikking van 8 februari 1994, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 7 maart 1994, in het geding tussen A. Mohringer en Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs e.V., het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Is er sprake van een volgens artikel 30 EEG-Verdrag verboden „kwantitatieve invoerbeperking” of van een maatregel van gelijke werking, wanneer aan een in een Lid-Staat van de Europese Unie gevestigd apotheker en geneesmiddelenimporteur wordt verboden bij aldaar gevestigde artsen reclame te maken voor kwantitatief onbeperkte bestellingen van intra-uteriene pessaria die in die Lid-Staat niet zijn toegelaten en die de apotheker en geneesmiddelenimporteur invoert uit een andere Lid-Staat van de Europese Unie waar zij in het verkeer mogen worden gebracht, of wanneer hem de uitvoering van dergelijke bestellingen wordt verboden?

Verzoek van het Landgericht Darmstadt, 13e correctionele kamer (economische delicten), van 21 februari 1994 om een prejudiciële beslissing in de strafzaak tegen P. Leifer, R. O. Krauskopf en O. Hoilzer

(Zaak C-83/94)

(94/C 120/24)

Het Landgericht Darmstadt, 13e correctionele kamer (economische delicten), heeft bij beschikking van 21 februari 1994, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 7 maart 1994, in de strafzaak tegen P. Leifer, R. O. Krauskopf en O. Hoilzer, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. a) Moet artikel 113 EEG-Verdrag aldus worden uitgelegd, dat het mede van toepassing is op nationale regelingen die de uitvoer naar derde landen beperken van goederen die zowel voor militaire als voor

civiele doeleinden geschikt zijn (zogenoemde „dual-use”-goederen), zoals de regelingen die in hoofdstuk A, deel I, van de uitvoerlijst en in de 52. Verordnung van 14 mei 1984 (Bundesanzeiger 91/84) zijn opgenomen door invoeging van nr. 1710 in deel I, hoofdstuk C, van de uitvoerlijst, in de 56. Verordnung zur Änderung der Außenwirtschaftsverordnung (AWV) door invoeging van § 5 a AWV van 6 augustus 1984 (BGBl. 1984 I, blz. 1079) en in de 53. Verordnung zur Änderung der Ausfuhrliste door invoeging van hoofdstuk D in deel I van de uitvoerlijst (BGBl. 1984 I, blz. 1080)?

- b) Zijn bijgevolg ter zake van dergelijke uitvoerbeperkingen — behalve in geval machtiging van een individuele Lid-Staat en behoudens de in het EEG-Verdrag voorziene uitzonderingen — uitsluitend de instellingen van de Gemeenschap bevoegd?

Zo deze vragen bevestigend worden beantwoord:

2. Moeten de artikelen 223, lid 1, onder b), en 224 EEG-Verdrag, alsmede artikel 11 van Verordening (EEG) nr. 2603/69 van de Raad van 20 december 1969 houdende de totstandbrenging van een gemeenschappelijke regeling voor de uitvoer (¹), laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 3918/91 van de Raad van 19 december 1991 (²), aldus worden uitgelegd, dat zij toelaten dat een Lid-Staat bij uitzondering nationale bepalingen ter beperking van de uitvoer van „dual-use”-goederen naar derde landen vaststelt, zoals die welke in de eerste vraag zijn beschreven?
3. Moeten de artikelen 223, lid 1, onder b), en 224 EEG-Verdrag, alsmede artikel 11 van Verordening (EEG) nr. 2603/69 aldus worden uitgelegd, dat zij de Lid-Staten toelaten nationale bepalingen vast te stellen,
- a) die de volledige bewijslast inzake het civiele gebruik van „dual-use”-goederen als voorwaarde voor de afgifte van een uitvoervergunning op de aanvrager leggen, en
- b) krachtens welke de uitvoervergunning reeds kan worden geweigerd op de enkele grond dat de producten objectief geschikt zijn voor militair gebruik?
4. a) Moet artikel 1 van Verordening (EEG) nr. 2603/69 aldus worden uitgelegd, dat de in die bepaling geregelde vrijheid van uitvoer mede de vrijheid omvat om uitvoervergunningsprocedures en nationale strafsancities ingeval van overtredingen van nationale uitvoervergunningsregelingen vast te stellen?
- b) Leveren door de Lid-Staten vastgestelde strafsancities een beperking van de vrijheid van uitvoer in de zin van artikel 1 van Verordening (EEG) nr. 2603/69 op, zodat de individuele Lid-Staten niet bevoegd zijn dergelijke sancties zonder machtiging van de Gemeenschapsinstellingen vast te stellen, behoudens de uitzondering waarin artikel 11 van Verordening (EEG) nr. 2603/69 voorziet?
5. a) Moeten de artikelen 223, lid 1, onder b), en 224 EEG-Verdrag, alsmede artikel 11 van Verordening

(EEG) nr. 2603/69 aldus worden uitgelegd, dat zij de Lid-Staten toelaten bij uitzondering uitvoervergunningsprocedures vast te stellen waaraan strafsancities zijn gekoppeld, niet met het oog op de bescherming van hun eigen veiligheid, doch enkel om een ernstige verstoring van het vreedzaam samenleven der volkeren of van de buitenlandse betrekkingen van de betrokken Lid-Staat te voorkomen (zie de regeling van § 7, lid 1, nr. 2 en 3 AWG)?

- b) Moeten de artikelen 223, lid 1, onder b), en 224 EEG-Verdrag, alsmede artikel 11 van Verordening (EEG) nr. 2603/69 aldus worden uitgelegd, dat zij de individuele Lid-Staten toelaten bij uitzondering strafbepalingen vast te stellen, die de uitvoer zonder vergunning van zowel voor militaire als voor civiele doeleinden geschikte „dual-use”-goederen en POCL₃ strafbaar stellen, zoals dat het geval is in §§ 34, lid 1, nr. 3 en 33, lid 1, 7, 1 AWG₃ junctis §§ 70, lid 1, nr. 1, 5, 5a AWV en hoofdstuk A, C, nr. 1710 en hoofdstuk D van de uitvoerlijst, deel I, in de versies van 14 mei 1984 en 6 augustus 1984, en zijn dergelijke strafbepalingen, die ook in gevangenisstraffen voorzien, nog verenigbaar met het evenredigheidsbeginsel?
- c) Moeten de artikelen 223, lid 1, onder b), en 224 EEG-Verdrag, alsmede artikel 11 van Verordening (EEG) nr. 2603/69 aldus worden uitgelegd, dat zij de Lid-Staten toelaten in geval van uitvoer zonder vergunning van „dual-use”-goederen alleen al wanneer de produkten objectief geschikt zijn voor militair gebruik, gevangenis- en geldstraffen op te leggen?
- d) Laat het Gemeenschapsrecht alleen dan een bestrafing toe, wanneer men op basis van de feiten redelijkerwijs kan verwachten, dat de „dual-use”-produkten voor militaire doeleinden zullen worden gebruikt en dat de exporteur daarvan op de hoogte is?
6. Zo de vragen geheel of gedeeltelijk ontkennend worden beantwoord:

Hebben/heeft artikel 113 EEG-Verdrag en/of artikel 1 van Verordening (EEG) nr. 2603/69 ten aanzien van de burgers rechtstreekse werking, zodat de Gemeenschapsburgers aan deze bepaling(en) rechten ontleen die de nationale rechterlijke instanties moeten beschermen?

(¹) PB nr. L 324 van 27. 12. 1969, blz. 25.

(²) PB nr. L 372 van 31. 12. 1991, blz. 31.

Beroep, op 8 maart 1994 ingesteld door Verenigd Koninkrijk tegen Raad van de Europese Unie

(Zaak C-84/94)

(94/C 120/25)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 8 maart 1994 beroep ingesteld tegen Raad van de

Europese Unie door Verenigd Koninkrijk, vertegenwoordigd door J. E. Collins, Assistant Treasury Solicitor, als gemachtigde, bijgestaan door E. Sharpston, Barrister, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ter Britse ambassade, Boulevard Roosevelt 14.

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

1. nietig te verklaren Richtlijn 93/104/EG (¹);
2. subsidiair, nietig te verklaren de navolgende bepalingen van Richtlijn 93/104/EG:
  - artikel 4 (pauzes)
  - artikel 5, eerste alinea (wekelijkse rusttijd)
  - artikel 5, tweede alinea (de minimumrusttijd omvat in beginsel de zondag)
  - artikel 6, punt 2 (maximale wekelijkse arbeidstijd van 48 uur, inclusief overwerk)
  - artikel 7 (jaarlijkse vakantie van vier weken);
3. de Raad te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

Onbevoegdheid/gebrekkige rechtsgrond

Ofschoon de litigieuze richtlijn ogenschijnlijk is bedoeld als een maatregel betreffende veiligheid en gezondheid die correct op artikel 118 A EG-Verdrag kon worden gebaseerd, is zij in werkelijkheid niet een dergelijke maatregel. De bij de bestreden richtlijn ingevoerde regeling treedt buiten de grenzen van de bevoegdheid die de Raad bij artikel 118 A, juncto eerste zin van artikel 3 B, EG-Verdrag is toegekend. Bijgevolg is de richtlijn onwettig vastgesteld op basis van dit Verdragsartikel en/of was de Raad niet bevoegd om een dergelijke maatregel op basis van dat artikel vast te stellen.

Schending van het evenredigheidsbeginsel

Op basis van artikel 118 A EG-Verdrag vastgestelde maatregelen ter bevordering van de veiligheid en de gezondheid kunnen wettig hooguit minimumvereisten met betrekking tot deze onderwerpen invoeren; de Gemeenschapswetgever moet in het bijzonder aandacht besteden aan de vereisten van het evenredigheidsbeginsel, opdat de maatregelen niet verder gaan dan hetgeen nodig is om het gewenste doel te bereiken. De kaderrichtlijn (²) geldt volledig op de door de litigieuze richtlijn bestreken gebieden en er was derhalve geen dwingende noodzaak om de litigieuze richtlijn vast te stellen. Door niettemin de litigieuze richtlijn vast te stellen heeft de Raad kennelijk onwettig gehandeld, zulks gelet op de vereisten van artikel 118 A EG-Verdrag en/of het evenredigheidsbeginsel en/of het subsidiariteitsbeginsel.

Misbruik van bevoegdheid

De litigieuze richtlijn bevat een aantal maatregelen die, objectief gezien, geen verband houden met het ogenschijnlijke doel ervan. Dientengevolge moet de richtlijn als geheel

nietig worden verklaard wegens misbruik van bevoegdheid.

Schending van wezenlijke vormvoorschriften

De litigieuze richtlijn is onvoldoende met redenen omkleed, zulks in strijd met artikel 190 EG-Verdrag. Subsidiair is de richtlijn gebrekkig gemotiveerd.

- (¹) Richtlijn 93/104/EG van de Raad van 23 november 1993 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd (PB nr. L 307 van 13. 12. 1993, blz. 18).
- (²) Richtlijn 89/391/EEG van de Raad van 12 juni 1989 betreffende de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid van de werknemers op het werk (PB nr. L 183 van 29. 6. 1989, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, gedaan bij arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 24 februari 1994 in het geding VZW Piageme en anderen tegen BVBA Peeters

(Zaak C-85/94)

(94/C 120/26)

Het Hof van Beroep te Brussel heeft bij arrest van 24 februari 1994, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 9 maart 1994, in het geding VZW Piageme en anderen tegen BVBA Peeters het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen over de volgende vragen:

1. Staan artikel 30 van het EEG-Verdrag en artikel 14 van Richtlijn 79/112/EEG (¹), mede gelet op het bepaalde in de artikelen 128 en 129 A van het EG-Verdrag na hun wijziging door het Verdrag over de Europese Unie, eraan in de weg dat een Lid-Staat, in het licht van een voor de consument gemakkelijk te begrijpen taal, het gebruik verplicht stelt van een taal die overwegend wordt gesproken in het gebied waar het produkt wordt aangeboden, indien daarbij het gebruik van een andere taal niet wordt uitgesloten?
2. Dient ter beoordeling van de vraag of een bepaalde vermelding op een etiket voldoet aan de in artikel 14 van Richtlijn 79/112/EEG bedoelde woorden „gemakkelijk te begrijpen taal” uitsluitend rekening gehouden te worden met alle vermeldingen op de voorverpakking in hun onderling verband of mogen daartoe ook elementen in aanmerking genomen worden waaruit redelijkerwijs kan afgeleid worden dat de consumenten met het produkt konden vertrouwd geraken, zoals bij voorbeeld de ruime verspreiding van het produkt of ruim gevoerde informatiecampagnes?
3. Dienen de in artikel 14 van voormelde richtlijn bedoelde „andere maatregelen ter inlichting van de koper” aldus te worden begrepen dat zij conceptueel enkel de begrijpelijkheid van de gegevens op een etiket van een bepaald species van een produkt kunnen en moeten betreffen, of kunnen zij ook staan voor het geheel van de concrete verkoopcontext waarin een produkt te koop wordt aangeboden, mits de in de artikelen 3 en 4, lid 3, van Richtlijn 79/112/EEG bedoelde vermeldingen daar-

bij alle aan de orde zijn op een voor de consument gemakkelijk te begrijpen manier?

(¹) PB nr. L 33 van 8. 2. 1979, blz. 1.

Verzoek om een prejudiciële beslissing, gedaan bij uitspraak van het College van Beroep voor het bedrijfsleven van 24 december 1993 in het geding Mr. H. J. A. M van Iersel, te Uden, curator in het faillissement van Pluimvee- en wildverwerkende industrie „De Venhorst” BV tegen Staatssecretaris van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij

(Zaak C-86/94)

(94/C 120/27)

Het College van Beroep voor het bedrijfsleven heeft bij uitspraak van 24 december 1993, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 9 maart 1994, in het geding Mr. H. J. A. M. van Iersel, te Uden, curator in het faillissement van Pluimvee- en wildverwerkende industrie „De Venhorst” BV tegen Staatssecretaris van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen over de volgende vraag:

Dient het bepaalde bij artikel 3, lid 1, van Beschikking 88/408/EEG van de Raad van 15 juni 1988 aldus te worden uitgelegd dat het daar bedoelde gedeelte van de retributie verschuldigd is ter zake van vlees dat in de productiefase, gelegen tussen de slacht van het dier en de opslag van het vlees, daadwerkelijk wordt uitgebeend of uitgesneden of moet dat voorschrift aldus worden uitgelegd dat de retributie verschuldigd is ter zake van al het vlees dat in de uitsnijderij wordt ontvangen, ongeacht de vraag of het aldaar enige bewerking in de zin van uitbenen of uitsnijden ondergaat? Indien het voorschrift op andere wijze dient te worden uitgelegd, welke is dan de juiste uitleg?

Beroep, op 14 maart 1994 ingesteld door Rima Industrial SA („RIMA”) tegen Raad van de Europese Unie

(Zaak C-88/94)

(94/C 120/28)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 14 maart 1994 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie door Rima Industrial SA („RIMA”), gevestigd te Belo Horizonte (Brazilië), vertegenwoordigd door J.-F. Bellis, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij A. F. Brausch, advocaat aldaar, Rue Zithe 8.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- nietig te verklaren artikel 1, lid 2, van Verordening (EG) nr. 3359/93 (¹), waarbij een anti-dumpingrecht is ingesteld op de invoer van door verzoekster geproduceerd ferrosilicium;
- de Raad in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

1. Het onderzoek dat heeft geleid tot de instelling van een anti-dumpingrecht op de invoer van door RIMA geproduceerd ferrosilicium, werd in strijd met artikel 7, lid 1, van Verordening (EEG) nr. 2423/88 ⁽²⁾ geopend, daar de Commissie niet over voldoende bewijsmateriaal beschikte betreffende dumping en schade in verband met de invoer van ferrosilicium uit Brazilië vóór de opening van het onderzoek.
2. Daar RIMA gedurende de onderzoeksperiode geen ferrosilicium naar de Gemeenschap heeft uitgevoerd, is er geen geldige grondslag om op de invoer van door haar geproduceerd ferrosilicium een anti-dumpingrecht in te stellen. Dit geldt te meer wanneer men in aanmerking neemt, dat uit het oorspronkelijke (en enige geldige) onderzoek betreffende de uitvoer naar de Gemeenschap van door RIMA geproduceerd ferrosilicium was gebleken, dat er geen dumping had plaatsgevonden.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 3359/93 van de Raad van 2 december 1993 tot instelling van gewijzigde anti-dumpingmaatregelen op de invoer van ferrosilicium van oorsprong uit Rusland, Kazachstan, Oekraïne, IJsland, Noorwegen, Venezuela en Brazilië (PB nr. L 302 van 9. 12. 1993, blz. 1).

⁽²⁾ Verordening (EEG) nr. 2423/88 van de Raad van 11 juli 1988 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping of subsidiëring uit landen die geen lid zijn van de Europese Economische Gemeenschap (PB nr. L 209 van 2. 8. 1988, blz. 1).

Verzoek van het Østre Landsret van 8 maart 1994 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Haahr Petroleum Ltd en Aabenraa Havn e.a., interveniënt: Trafikministeriet

(Zaak C-90/94)
(94/C 120/29)

Het Østre Landsret heeft bij beschikking van 8 maart 1994, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 15 maart daaraanvolgend, in het geding tussen Haahr Petroleum Ltd en Aabenraa Havn e.a., interveniënt: Trafikministeriet, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Moet de bijzondere invoertoeslag ten belope van 40 % van de algemeen in rekening gebrachte goederenheffing worden geacht te vallen onder de bepalingen van het EEG-Verdrag betreffende de douane-unie, daaronder begrepen de artikelen 9 tot en met 13, of onder artikel 95?
2. Moeten de bepalingen van het EEG-Verdrag betreffende de douane-unie, daaronder begrepen de artikelen 9 tot en met 13, of artikel 95 aldus worden uitgelegd, dat zij zich verzetten tegen de heffing van een bijzondere invoertoeslag ten belope van 40 % van de algemeen in rekening gebrachte goederenheffing, wanneer die toeslag enkel over uit het buitenland afkomstige goederen wordt geheven?

3. Indien vraag 2 bevestigend wordt beantwoord, onder welke voorwaarden kan een dergelijke toeslag dan worden gerechtvaardigd met een beroep op het tegenprestatiebeginsel of met een beroep op overwegingen die verband houden met het vervoerbeleid (zie artikel 84, lid 2, EEG-Verdrag)?
4. Strekt een eventuele onverenigbaarheid met het EEG-Verdrag zich uit tot de sinds de toetreding van Denemarken tot de Gemeenschap in rekening gebrachte bijzondere invoertoeslag in zijn totaliteit, of enkel tot de verhoging van die toeslag, die sedert dat tijdstip heeft plaatsgevonden?
5. Indien wordt vastgesteld, dat de invoertoeslag onverenigbaar is met het Gemeenschapsrecht, zal een eventuele vordering tot terugbetaling dan ingevolge nationale bepalingen inzake verjaring verjaard kunnen zijn, met het gevolg dat de toeslag niet of slechts gedeeltelijk kan worden teruggevorderd?

Beroep, op 17 maart 1994 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk der Nederlanden

(Zaak C-93/94)
(94/C 120/30)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 17 maart 1994 beroep tegen Koninkrijk der Nederlanden ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, ten deze vertegenwoordigd door Thomas van Rijn, als gemachtigde, en domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van Georgios Kremliis, juridische dienst van de Europese Gemeenschappen, Centre Wagner, Kirchberg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat het Koninkrijk der Nederlanden, door niet de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen vast te stellen om aan de bepalingen van Richtlijn 90/667/EEG van de Raad van 27 november 1990 tot vaststelling van gezondheidsvoorschriften voor de verwijdering en verwerking van dierlijke afval en ter voorkoming van de aanwezigheid van ziekteverwekkers in diervoeders van dierlijke oorsprong (vissen daaronder begrepen) en tot wijziging van Richtlijn 90/425/EEG te voldoen, is tekortgeschoten in de krachtens het EG-Verdrag op hem rustende verplichtingen;
2. het Koninkrijk der Nederlanden te veroordelen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ingevolge de artikelen 189, lid 3 en 5, lid 1, EG-Verdrag zijn de Lid-Statens verplicht de nodige maatregelen te treffen om tot hen gerichte richtlijnen binnen de daartoe gestelde termijn in nationaal recht om te zetten en deze maatregelen onverwijld aan de Commissie mee te delen. Ofschoon de in de richtlijn gestelde termijn op 31 december 1991 is verstreken, heeft Nederland nog steeds niet de nodige bepalingen in werking doen treden.

Verzoek van het Tribunal des affaires de sécurité sociale de Nanterre van 16 december 1993 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Zoulika Krid en Caisse nationale d'assurance vieillesse des travailleurs salariés

(Zaak C 103/94)

(94/C 120/31)

Het Tribunal des affaires de sécurité sociale de Nanterre heeft bij beschikking van 16 december 1993, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 25 maart 1994, in het geding tussen Zoulika Krid en Caisse nationale d'assurance vieillesse des travailleurs salariés, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Komen alleen (in Frankrijk wonende) EEG-onderdanen in aanmerking voor de in Verordening (EEG) nr. 1247/92 van de Raad van 30 april 1992⁽¹⁾ bedoelde aanvullende uitkering van het Fonds national de solidarité, of hebben (in Frankrijk wonende) Algerijnse onderdanen ingevolge artikel 39 van de Samenwerkingsovereenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en Algerije en/of de EEG-verordeningen eveneens recht op die uitkering?

Bij uitbreiding: is deze uitkering ook verschuldigd aan onderdanen van landen die op het gebied van de sociale zekerheid een samenwerkingsovereenkomst met de Europese Economische Gemeenschap hebben gesloten: Marokko, Tunesië?

⁽¹⁾ PB nr. L 136 van 19. 5. 1992, blz. 1.

Doorhaling van zaak C-249/91⁽¹⁾

(94/C 120/32)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 4 maart 1994 de doorhaling in het register gelast van zaak C-249/91: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek.

⁽¹⁾ PB nr. C 307 van 27. 11. 1991.

Doorhaling van zaak C-30/92⁽¹⁾

(94/C 120/33)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 24 februari 1994 de doorhaling in het register gelast van zaak C-30/92 (verzoek van het Tribunale civile e penale di Torino om een prejudiciële beslissing): Regis SpA tegen Amministrazione delle finanze dello Stato.

⁽¹⁾ PB nr. C 64 van 13. 3. 1992.

Doorhaling van zaak C-155/92⁽¹⁾

(94/C 120/34)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 22 februari 1994 de doorhaling in het register gelast van zaak C-155/92 (verzoek van het Tribunale della Spezia om een prejudiciële beslissing): procedure van gracieuze rechtspraak, aanhangig gemaakt door O. Nalli.

⁽¹⁾ PB nr. C 152 van 17. 6. 1992.

Doorhaling van zaak C-290/93⁽¹⁾

(94/C 120/35)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 23 februari 1994 de doorhaling in het register gelast van zaak C-290/93: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek.

⁽¹⁾ PB nr. C 198 van 22. 7. 1993.

GERECHT VAN EERSTE AANLEG

Raadgevingen aan de advocaten en gemachtigden voor de schriftelijke procedure voor het Gerecht van eerste aanleg, opgesteld door de griffier ingevolge artikel 18, lid 2, van de Instructies voor de griffier van 3 maart 1994

(94/C 120/36)

I. Doel van de schriftelijke behandeling

De schriftelijke behandeling voor het Gerecht heeft tot doel het geschil af te bakenen en alle aanspraken van de partijen voor de rechters uiteen te zetten. Om het

geschil te kunnen beslechten, dienen de rechters volledig geïnformeerd te zijn over de relevante feiten en over de conclusies en de middelen en argumenten van de partijen.

II. Presentatie en redactie van de memories

1. De memories dienen een duidelijke structuur te vertonen, met een tussenkopje boven elk hoofdstuk en een doorlopende nummering van de alinea's. Bij omvangrijke memories is het gewenst, een inhouds-

opgave toe te voegen en elk hoofdstuk te beginnen met een korte samenvatting van de inhoud.

2. Daar iedere partij slechts een klein aantal memories mag indienen (vgl. artikel 47 van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht) en in de loop van het geding slechts onder weinig welbepaalde omstandigheden nieuwe middelen mogen worden voorgedragen (vgl. artikel 48 van het Reglement voor de procesvoering), is het raadzaam reeds in de eerste memorie (verzoekschrift, resp. verweerschrift) alle argumenten zo volledig mogelijk uiteen te zetten.
3. Omdat de rechters vaak kennis nemen van de memories via vertalingen in een andere taal, is het raadzaam de memories in een eenvoudige, directe en beknopte stijl op te stellen. Dit vergemakkelijkt de vertaling en beperkt de omvang tot het strikt noodzakelijke.
4. Bij de redactie van de memories dient men de stukken waarnaar wordt verwezen, duidelijk te identificeren en zich ervan te vergewissen, dat de belangrijke stukken zich in het dossier bevinden. Bij de identificatie van de stukken dient men, telkens wanneer ernaar wordt verwezen, aan te geven bij welke memorie het stuk is gevoegd, met vermelding van het nummer waaronder het stuk is opgenomen op de staat van bijlagen. Het is gewenst, dat een bepaald stuk gedurende de gehele schriftelijke en mondelinge behandeling steeds op dezelfde wijze wordt geïdentificeerd; het leidt tot verwarring en verzwaart het dossier onnodig, wanneer aan een memorie stukken worden toegevoegd die zich reeds in het dossier bevinden als bijlage bij een andere memorie.
5. Wanneer wordt geantwoord op argumenten van een andere partij, is het dienstig te verwijzen naar de betrokken bladzijde van de memorie van die partij.

III. De structuur van het verzoekschrift

1. Het verzoekschrift dient in overeenstemming te zijn met artikel 44 van het Reglement voor de procesvoering. Het dient bij voorkeur de volgende structuur te vertonen:
  - 1) Aanduiding van de partijen
zie artikel 44, lid 1, onder a) en b), en lid 2, van het Reglement voor de procesvoering
  - 2) Vermelding van de aard van het beroep
bij voorbeeld: „beroep tot nietigverklaring krachtens artikel 173 EEG-Verdrag tegen een beschikking van (de instelling) betreffende ...”

- 3) Uiteenzetting van de relevante feiten met bewijsstukken en bewijstaanbiedingen
- 4) In voorkomend geval, een uiteenzetting met betrekking tot de ontvankelijkheid van het beroep
- 5) Beknopte formulering van alle middelen waarop het beroep is gebaseerd
- 6) Uiteenzetting van de argumenten die voor elk middel worden aangevoerd, in voorkomend geval met verwijzing naar de ter zake dienende rechtspraak van het Hof en het Gerecht
- 7) Conclusies

de conclusies moeten worden geformuleerd in de termen van het dictum van het arrest dat het Gerecht wordt verzocht te wijzen (b.v.: „1. nietig te verklaren de beschikking van verweerder van . . . ; 2. verweerder in de kosten te verwijzen”). Bij het formuleren van de conclusies dient men rekening te houden met het bepaalde in artikel 176 EEG-Verdrag, en het is onnodig de inhoud van de middelen en argumenten te herhalen (formuleringen als „... te verstaan dat het beroep ontvankelijk en gegrond is; te verstaan dat de bestreden beschikking onvoldoende is gemotiveerd en in strijd is met de verdragsbepalingen en het evenredigheidsbeginsel” zijn te vermijden). Men houde rekening met artikel 87 van het Reglement voor de procesvoering met betrekking tot een eventuele kostenvordering.

2. Om de opstelling van de in artikel 24, lid 6, van het Reglement voor de procesvoering bedoelde mededeling te vergemakkelijken, en zeker te stellen dat het voorwerp van het geding en de middelen en voornaamste argumenten van het beroep goed worden weergegeven, is het raadzaam aan het verzoekschrift een korte samenvatting van de middelen en voornaamste argumenten alsmede een inhoudsoverzicht toe te voegen.

IV. De overlegging van bijlagen

1. De memories en procesakten kunnen vergezeld gaan van stukken en bescheiden die het in de memorie gestelde bewijzen of toelichten. Een simpele verwijzing naar een bijlage kan echter de uiteenzetting van de feiten, middelen en argumenten in de memorie of de procesakte zelf niet vervangen. Toelaatbaar zijn enkel bijlagen die in de memories zijn vermeld.
2. De aandacht wordt gevestigd op de noodzaak, een staat van stukken en bescheiden over te leggen, zoals bedoeld in artikel 43, lid 4, van het Reglement voor de procesvoering en in artikel 6, lid 3, van de Instructies voor de griffier. Op die staat moet worden vermeld het nummer van de bijlage, de

datum en de aard van het betrokken stuk en de bladzijde van de memorie waar de reden van overlegging van het stuk wordt vermeld; in bepaalde gevallen zal een nummering de identificatie van het stuk kunnen vergemakkelijken.

3. Voorkomen moet worden dat door overlegging van een te groot aantal bijlagen het dossier onnodig omvangrijk wordt. De werkelijk belangrijke passages en gegevens uit de bijlagen dienen in elk geval in de memorie zelf te worden opgenomen.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 3 maart 1994

in zaak T-82/92: M. Cortes Jimenez e.a. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾

(„Ambtenaar — Beroep tot nietigverklaring — Bevestigend besluit — Toelatingsvoorwaarden voor vergelijkend onderzoek — Met diploma afgesloten universitaire opleiding — In Spanje genoten opleiding van het korte type”)

(94/C 120/37)

(Procestaal: Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak T-82/92, M. Cortes Jimenez, M. de la Sen Cardenal, D. Hinojal Capdevilla, J. Perez Martin, F. Medina Fernandez, A. Hermosa Lopez en C. Arribas Negro, ambtenaren van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door G. Vandersanden en L. Levi, advocaten te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van A. Schmitt, advocaat aldaar, Avenue Guillaume 62, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: G. Valsesia en A. M. Alves Vieira), betreffende een beroep tot nietigverklaring van de besluiten van 6 december 1991 van de jury's in de algemene vergelijkende onderzoeken COM/A/720 en COM/A/721, waarbij de afwijzing van verzoekers' sollicitaties tot deze vergelijkende onderzoeken wordt bevestigd, en tot erkenning van verzoekers' recht om op de lijst van tot deze vergelijkende onderzoeken toegelaten kandidaten te worden ingeschreven, heeft het Gerecht (Vierde Kamer), samengesteld als volgt: C. P. Briët, kamerpresident, A. Saggio en H. Kirschner, rechters; griffier: J. Palacio González, administrateur, op 3 maart 1994 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Verwerpt het beroep.*
2. *Verstaat dat elk der partijen haar eigen kosten zal dragen.*

⁽¹⁾ PB nr. C 300 van 17. 11. 1992.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG van 15 maart 1994

in zaak T-100/92: G. La Pietra tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾

(„Ambtenaar — Overschrijving van pensioenrechten — Algemene uitvoeringsbepalingen van het Statuut — Bekendmaking — Termijn voor indiening van de aanvraag — Kennisgeving — Vervaltermijn — Beginsel van behoorlijk bestuur — Zorgplicht”)

(94/C 120/38)

(Procestaal: Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak T-100/92, G. La Pietra, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door L. Govaert, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van L. Dupong, advocaat aldaar, Rue des Bains 14a, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: G. Valsesia en A. M. Alves Vieira), betreffende een beroep tot nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 12 augustus 1992, waarbij aan verzoeker de overschrijving van de in het Italiaanse nationale stelsel verkregen pensioenrechten naar het communautaire pensioenstelsel werd geweigerd, heeft de Gerecht (Derde Kamer), samengesteld als volgt: R. García-Valdecasas, kamerpresident, B. Vesterdorf en J. Biancarelli, rechters; griffier: J. A. Andersen, referendaris, op 15 maart 1994 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Verwerpt het beroep.*
2. *Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen.*

⁽¹⁾ PB nr. C 331 van 16. 12. 1992.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG van 17 maart 1994

in zaak T-43/91: P. E. Hoyer tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾

(„Tijdelijk functionaris — Intern vergelijkend onderzoek — Samenstelling en deskundigheid van jury — Gelijke behandeling”)

(94/C 120/39)

(Procestaal: Nederlands)

In zaak T-43/91, P. E. Hoyer, voormalig tijdelijk functionaris van de Commissie, wonende te Hoeilaart (België), vertegenwoordigd door G. van der Wal, advocaat te 's-Gravenhage, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg

ten kantore van A. May, advocaat aldaar, Grand-Rue 31, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen, (gemachtigden: J. Griesmar en P. Lafili), betreffende een beroep tot nietigverklaring van vergelijkend onderzoek COM/LA/2/89, althans van het besluit van de jury van het vergelijkend onderzoek van 8 maart 1991 om verzoeker niet op de lijst van geschikte kandidaten van dat vergelijkend onderzoek te plaatsen, heeft het Gerecht (Vierde Kamer), samengesteld als volgt: C. W. Bellamy, kamerpresident, H. Kirschner en C. P. Briët, rechters; griffier: H. Jung, op 17 maart 1994 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Verklaart nietig het besluit van de jury van vergelijkend onderzoek COM/LA/2/89 om verzoeker niet op de lijst van geschikte kandidaten te plaatsen.*
2. *Verwerpt het beroep voor het overige.*
3. *Verwijst de Commissie in de kosten.*

(¹) PB nr. C 201 van 31. 7. 1991.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG
van 17 maart 1994

in zaak T-44/91: C. Smets tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(„Tijdelijk functionaris — Intern vergelijkend onderzoek — Samenstelling en deskundigheid van jury — Gelijke behandeling”)

(94/C 120/40)

(Procestaal: Nederlands)

In zaak T-44/91, C. Smets, voormalig tijdelijk functionaris van de Commissie, wonende te Overijse (België), vertegenwoordigd door G. van der Wal, advocaat te 's-Gravenhage, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van A. May, advocaat aldaar, Grand-Rue 31, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen, (gemachtigden: J. Griesmar en P. Lafili), betreffende een beroep tot nietigverklaring van vergelijkend onderzoek COM/LA/2/89, althans van het besluit van de jury van het vergelijkend onderzoek van 8 maart 1991 om verzoekster niet op de lijst van geschikte kandidaten van dat vergelijkend onderzoek te plaatsen, heeft het Gerecht (Vierde Kamer), samengesteld als volgt: C. W. Bellamy, kamerpresident, H. Kirschner en C. P. Briët, rechters; griffier: H. Jung, op 17 maart 1994 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Verklaart nietig het besluit van de jury van vergelijkend onderzoek COM/LA/2/89 om verzoekster niet op de lijst van geschikte kandidaten te plaatsen.*
2. *Verwerpt het beroep voor het overige.*
3. *Verwijst de Commissie in de kosten.*

(¹) PB nr. C 201 van 31. 7. 1991.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG
van 17 maart 1991

in zaak T-51/91: P. E. Hoyer tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(„Tijdelijk functionaris — Intern vergelijkend onderzoek — Ontslag”)

(94/C 120/41)

(Procestaal: Nederlands)

In zaak T-51/91, P. E. Hoyer, voormalig tijdelijk functionaris van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Hoeilaart (België), vertegenwoordigd door G. van der Wal, advocaat te 's-Gravenhage, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van A. May, advocaat aldaar, Grand-Rue 31, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: J. Griesmar en P. Lafili), betreffende een beroep tot nietigverklaring van de beëindiging, bij brief van 11 maart 1991 van de directeur-generaal Personeelszaken en algemeen beheer van de Commissie, van de overeenkomst tot aanstelling van verzoeker als tijdelijk functionaris, heeft het Gerecht (Vierde Kamer), samengesteld als volgt: C. W. Bellamy, kamerpresident, H. Kirschner en C. P. Briët, rechters; griffier: H. Jung, op 17 maart 1994 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Verklaart nietig het per brief van 11 maart 1991 ter kennis van verzoeker gebrachte besluit van de Commissie houdende beëindiging van de overeenkomst tot aanstelling van verzoeker als tijdelijk functionaris.*
2. *Verwijst de Commissie in de kosten, daaronder begrepen de kosten van de procedure in kort geding.*

(¹) PB nr. C 205 van 6. 8. 1991.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG
van 17 maart 1994

in zaak T-52/91: C. Smets tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(„Tijdelijk functionaris — Intern vergelijkend onderzoek — Ontslag”)

(94/C 120/42)

(Procestaal: Nederlands)

In zaak T-52/91, C. Smets, voormalig tijdelijk functionaris van de Commissie van de Europese Gemeenschappen,

wonende te Overijse (België), vertegenwoordigd door G. van der Wal, advocaat te 's-Gravenhage, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van A. May, advocaat aldaar, Grand-Rue 31, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen, (gemachtigden: J. Griesmar en P. Lafili), betreffende een beroep tot nietigverklaring van de beëindiging, bij brief van 11 maart 1991 van de directeur-generaal Personeelszaken en algemeen beheer van de Commissie, van de overeenkomst tot aanstelling van verzoekster als tijdelijk functionaris, heeft het Gerecht (Vierde Kamer), samengesteld als volgt: C. W. Bellamy, kamerpresident, H. Kirschner en C. P. Briët, rechters; griffier: H. Jung, op 17 maart 1994 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Verklaart nietig het per brief van 11 maart 1991 ter kennis van verzoekster gebrachte besluit van de Commissie houdende beëindiging van de overeenkomst tot aanstelling van verzoekster als tijdelijk functionaris.*
2. *Verwijst de Commissie in de kosten, daaronder begrepen de kosten van de procedure in kort geding.*

(¹) PB nr. C 205 van 6. 8. 1991.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG van 23 maart 1994

in zaak T-8/93, M. Huet tegen Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen (¹)

(„Ambtenaar — Overlijden van echtgenoot — Wezenpensioen uit hoofde van artikel 80, vierde alinea, Statuut en artikel 37, vijfde alinea, RAP — Overlijden vóór indiensttreding bij Gemeenschappen”)

(94/C 120/43)

(Procestaal: Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak T-8/93, M. Huet, tijdelijk functionaris van de Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen, wonende te Bleid (België), vertegenwoordigd door J.-N. Louis, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Fiduciaire Myson Sàrl, Rue Glesener 1, tegen Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: J.-M. Stenier en J. Inghelram), betreffende een beroep tot nietigverklaring van de besluiten van de Rekenkamer om voor verzoeksters kinderen geen wezenpensioen toe te kennen, heeft het Gerecht (Vijfde Kamer), samengesteld als volgt: A. Kalogeropoulos, kamerpresident, D. Barrington en K. Lenaerts, rechters; griffier: H. Jung, op 23 maart 1994 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Verwerpt het beroep.*
2. *Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen.*

(¹) PB nr. C 48 van 19. 2. 1993, blz. 12.

BESCHIKKING VAN DE PRESIDENT VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 11 maart 1994

in zaak T-589/93 R, S. Ryan-Sheridan tegen Europese Stichting tot verbetering van de levens- en arbeidsomstandigheden

(94/C 120/44)

(Procestaal: Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak T-589/93 R, S. Ryan-Sheridan, personeelslid van de Europese Stichting tot verbetering van de levens- en arbeidsomstandigheden, wonende te Dublin, vertegenwoordigd door L. Misson en M.-A. Lucas, advocaten te Luik, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van E. Korn, advocaat aldaar, Rue de Nassau 21, tegen Europese Stichting tot verbetering van de levens- en arbeidsomstandigheden (gemachtigde: J. McColgan, bijgestaan door D. Waelbroeck, advocaat te Brussel), betreffende, enerzijds, een verzoek tot schorsing van:

- de procedure volgend op de kennisgeving van vacature van een post van administrateur voor het publikatieprogramma (A7/A6), bekendgemaakt op 28 september 1993, en op de aankondiging van een beperkt vergelijkend onderzoek („restricted competition”) A7/PMP, op dezelfde datum bekendgemaakt, betreffende de voorziening in die post;
- de beschikking van 22 november 1993 waarbij de directeur van de Stichting verzoekster van de procedure tot voorziening in de betrokken post heeft uitgesloten;
- de beschikking van het aanwervingscomité waarin dit stelde, dat verzoekster over onvoldoende kwalificaties en ervaring met betrekking tot de diverse, aan de vacante post verbonden specifieke werkzaamheden beschikte om tot een gesprek te worden uitgenodigd;

en, anderzijds, de vordering verweerster ertoe te verplichten voorlopig alle latere verrichtingen betreffende de procedure tot voorziening in de post te schorsen, heeft de President van het Gerecht op 11 maart 1994 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Het beroep in kort geding wordt verworpen.*
2. *De beslissing over de kosten wordt aangehouden.*

**BESCHIKKING VAN DE PRESIDENT
VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG**

van 11 maart 1994

in zaak T-56/94 R, R. de Santis tegen Commissie van de
Europese Gemeenschappen

(94/C 120/45)

(Procestaal: Frans)

*(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in
de Jurisprudentie van het Hof)*

In zaak T-56/94 R, R. de Santis, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, woonachtig te Brussel, vertegenwoordigd door J.-N. Louis en V. Leclercq, advocaten te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij de Fiduciaire Myson Sàrl, Rue Glesener 1, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: G. Valsesia), betreffende een verzoek tot opschorting van de procedure tot voorziening van het ambt van hoofd van de afdeling VI.D.1 „zuivelprodukten” van de Commissie, die is ingeleid door de bekendmaking van aankondiging van vacature nr. 44 van 16 december 1993, heeft de President van het Gerecht op 11 maart 1994 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Het verzoek in kort geding wordt afgewezen.*
2. *De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.*

**Beroep, op 23 februari 1994 ingesteld door Bundesverband
der Bilanzbuchhalter e.V. tegen Commissie van de Europese
Gemeenschappen**

(Zaak T-84/94)

(94/C 120/46)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 23 februari 1994 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door Bundesverband der Bilanzbuchhalter e.V., vertegenwoordigd door J. Müller, advocaat te München.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- het op 17 december 1993 ter kennis van verzoeker gebrachte besluit van de Commissie van 14 december 1993 nietig te verklaren wegens schending van artikel 155 EG-Verdrag en artikel 3 van Verordening nr. 17/62, in samenhang met de artikelen 5, 59, 90, lid 1, en 86 EG-Verdrag.

Middelen en voornaamste argumenten

Het beroep is gericht tegen de weigering van de Commissie om krachtens artikel 155 EG-Verdrag in samenhang met

artikel 169 EG-Verdrag, artikel 3 van Verordening nr. 17/62 en de artikelen 90, lid 1, en 86 EG-Verdrag op te treden tegen de bepalingen van het Duitse Steuerberatungsgesetz.

De door de Commissie afgewezen bezwaren van verzoeker betreffen de bepalingen van de §§ 1 en 3 van het Duitse Steuerberatungsgesetz, waarin geprivilegieerde beroepsgroepen een uitsluitend recht inzake dienstverrichting op het gebied van het fiscaal recht wordt verleend. Door die regeling worden de leden van verzoeker en boekhouders uit alle Lid-Staten in hun dienstverrichting belemmerd en buiten het mededingingsproces gehouden. Zulks is in strijd met de in artikel 59 EG-Verdrag neergelegde vrijheid van dienstverrichting en met de mededingingsregels van de artikelen 86 en 90 EG-Verdrag.

Door niet op te treden schendt de Commissie de krachtens artikel 155 EG-Verdrag op haar rustende verplichting. Voorts maakt zij zich schuldig aan misbruik van bevoegdheid en inbreuk op artikel 3 van Verordening nr. 17/62.

**Beroep, op 23 februari 1994 ingesteld door Eugénio Branco
Lda tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen**

(Zaak T-85/94)

(94/C 120/47)

(Procestaal: Portugees)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 23 februari 1994 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Eugénio Branco Lda, vennootschap met beperkte aansprakelijkheid, gevestigd te Lissabon, vertegenwoordigd door B. Belchior, advocaat te Vila Nova de Gaia, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van Faltz & Associés, advocaten aldaar, Rue Heine 6.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren de op 17 december 1993 aan verzoekster meegedeelde beschikking van de Commissie;
- de Commissie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster, een Portugese vennootschap met beperkte aansprakelijkheid, die een programma voor beroepsopleiding voor leidinggevend personeel heeft georganiseerd en op gang heeft gebracht, bestrijdt de weigering van de Commissie om bepaalde uitgaven in verband met dit programma in aanmerking te doen komen voor financiering door het Europees Sociaal Fonds.

Zij beroept zich in de eerste plaats op schending van artikel 190 EEG-Verdrag, daar de bestreden beschikking niet met redenen is omkleed.

De bestreden beschikking is in strijd met de betrokken voorschriften, daar de Portugese Regering, in strijd met het bepaalde in artikel 6 van Verordening (EEG) nr. 2950/83, niet is gevraagd haar opmerkingen kenbaar te maken, en daar verzoekster zich steeds stipt heeft gehouden aan de vereisten neergelegd in die verordening en in Besluit 83/516/EEG van de Raad.

Verweerster beroept zich voorts op schending van verkregen rechten en van de beginselen van bescherming van het gewettigd vertrouwen, rechtszekerheid en evenredigheid, voor zover de Commissie bij het geven van de bestreden beschikking de verzoeksters aanvankelijk toegekende bijdrage van het Europees Sociaal Fonds met de helft heeft verlaagd.

Beroep, op 1 maart 1994 ingesteld door M. Becker tegen Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-93/94)

(94/C 120/48)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 1 maart 1994 beroep tegen Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen ingesteld door M. Becker, vertegenwoordigd door R. Nathan, advocaat te Luxemburg, Rue des Glacis 18.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- de Rekenkamer te veroordelen tot intrekking van het besluit van 2 december 1993 en verzoekers indeling in salaristrap te herzien met toepassing van het bij Verordening (EEG, Euratom, EGKS) nr. 3947/92 van de Raad van 21 december 1992 gewijzigde artikel 32 Ambtenarenstatuut,
- de Rekenkamer te verwijzen in alle kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker trad op 1 september 1981 als tijdelijk functionaris met de rang A4 in dienst bij verweerder. Sedert 17 oktober 1983 was hij als tijdelijk functionaris in de rang A7, salaristrap 3, ingedeeld. Op 18 oktober 1984 werd hij op grond van een vergelijkend onderzoek in vaste dienst benoemd. Met ingang van die datum werd hij opnieuw in de rang A7, salaristrap 3, ingedeeld.

Na de wijziging van artikel 32 Ambtenarenstatuut bij Verordening (EEG, Euratom, EGKS) nr. 3947/92 van 21 december 1992 verzocht hij om herziening van zijn indeling in salaristrap; bij brief van 2 juni 1993 werd zijn verzoek afgewezen. Op 2 december 1993 werd ook zijn

klacht tegen die afwijzing afgewezen. Daartegen stelt verzoeker thans beroep in.

Hij betoogt, dat het in artikel 5, lid 3, Ambtenarenstatuut neergelegde gelijkheidsbeginsel is geschonden. Bij de Rekenkamer bestaat een ongelijke behandeling ten opzichte van de ambtenaren die na de wijziging van artikel 32 op grond van die bepaling in een salaristrap zijn ingedeeld. Door de nieuwe indeling bij zijn benoeming in vaste dienst bevindt hij zich ondanks zijn beroepservaring van meer dan 18 jaar in rang A slechts in de derde salaristrap. Anders dan wat bij de Rekenkamer is gebeurd, heeft het tot aanstelling bevoegd gezag van het Hof van Justitie en van de Commissie overeenkomstig de op hem rustende zorgplicht ten aanzien van zijn ambtenaren de juiste conclusie getrokken, namelijk dat de indeling in salaristrap van alle betrokken ambtenaren ambtshalve moest worden geverifieerd en verbeterd. De administratieve praktijk van verweerder is in tegenspraak met de opvatting, dat de indeling in salaristrap slechts op één ogenblik, namelijk bij de aanwerving van de ambtenaar, plaatsvindt.

Voorts voert verzoeker schending van de zorgplicht aan. In zijn besluit heeft verweerder onvoldoende rekening gehouden met verzoekers belangen en is hij niet tot de noodzakelijke afweging van belangen overgegaan.

Beroep, op 9 maart 1994 ingesteld door D. Coussios tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-97/94)

(94/C 120/49)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 9 maart 1994 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door D. Coussios, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door G. A. Sakellariopoulos, advocaat de Athene, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van A. May, advocaat aldaar, Grand-Rue 31.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig en van onwaarde te verklaren het door de Commissie stilzwijgend genomen besluit tot afwijzing van de door verzoeker op 11 augustus 1993 ingediende klacht;
- nietig en van onwaarde te verklaren het door het tot aanstelling bevoegde gezag opgestelde beoordelingsrapport over de periode van 1 juli 1989 tot 30 juni 1991;
- voor recht te verklaren dat de Commissie een nieuw beoordelingsrapport over de betrokken periode dient op te stellen;
- de Commissie te veroordelen tot betaling aan verzoeker van een bedrag gelijk aan diens salaris voor drie jaar ter

vergoeding van de materiële en morele schade die deze door dat beoordelingsrapport heeft geleden en nog steeds lijdt;

- verzoeker akte te verlenen, dat deze zich het recht voorbehoudt later van de Commissie alle schadevergoeding te vorderen waartoe hij op grond van artikel 24, tweede alinea, Ambtenarenstatuut gerechtigd is;
- de Commissie in alle kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker komt op tegen een aantal beoordelingen in zijn beoordelingsrapport over de betrokken periode, betreffende enkele problemen die hij met zijn collega's en met bepaalde externe organisaties zou hebben gehad.

Zijns inziens levert het bestreden beoordelingsrapport een schending van artikel 43 Ambtenarenstatuut op, daar het had moeten worden opgesteld en hem had moeten worden meegedeeld vóór 30 november volgend op het einde van de referentieperiode, en de eerste beoordelaar het pas op 22 mei 1992 heeft opgesteld.

Met betrekking tot die beoordelingen stelt verzoeker ook schending van de artikelen 25 en 26 Ambtenarenstatuut. De Commissie zou dienaangaande een kennelijke beoordelingsfout hebben gemaakt.

Beroep, op 10 maart 1994 ingesteld door Asociación Española de Empresas de la Carne (Asocarne) tegen Raad van de Europese Unie

(Zaak T-99/94)

(94/C 120/50)

(Procestaal: Spaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 10 maart 1994 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie door Asociación Española de Empresas de la Carne (Asocarne), vertegenwoordigd door P. Llaneza González, advocaat te Madrid, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van Loesch & Wolter, advocaten aldaar, Rue Goethe 11.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren Richtlijn 93/118/EG van de Raad van 22 december 1993 tot wijziging van Richtlijn 85/73/EEG inzake de financiering van de keuringen en sanitaire controles van vers vlees en van vlees van pluimvee ⁽¹⁾;
- de Raad van de Europese Unie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster bestrijdt de wettigheid van Richtlijn 93/118/EG, voor zover daarin op basis van het bepaalde in de Richtlijnen 85/73/EEG en 88/409/EEG en Beschikking 88/408/EEG wordt geregeld dat de Lid-Staten een retributie moeten heffen bij het slachten van rundvlees, varkens en

geiten, enz. Overeenkomstig Richtlijn 85/73/EEG zou het bedrag van deze retributie moeten overeenstemmen met de werkelijke kosten van de dienst; in de Richtlijnen 88/409/EEG en 93/118/EEG heeft deze retributie echter de vorm van een forfaitaire heffing gekregen.

Wat haar legitimatie als procespartij betreft, is verzoekster van mening dat de bestreden regeling als een beschikking moet worden beschouwd, daar de uitdrukkelijke afwijking van Beschikking 88/408/EEG vanaf 1 januari 1994 en haar vervanging door de bijlage bij Richtlijn 93/118/EEG, die vroeger in werking treedt dan de rest van de richtlijn om haar te doen samenvallen met deze afwijking, duidelijk doen blijken dat deze bijlage in wezen niets anders is dan een beschikking.

Ten gronde stelt verzoekster dat de retributie, nog afgezien van het feit dat zij in strijd is met de Spaanse constitutie en fiscale regels, geen rechtsgrondslag heeft in de basisteksten, aangezien artikel 43 van het EG-Verdrag weliswaar de grondslagen voor een gemeenschappelijk landbouwbeleid vaststelt, doch artikel 99 van dit Verdrag de Gemeenschap niet de fiscale bevoegdheid geeft om de hoogte en het karakter van een retributie te kunnen bepalen, die het enige middel dient te zijn om bepaalde diensten op landbouwgebied te financieren.

De rechtshandeling van de Raad berust bovendien op een kennelijk onjuiste beoordeling, omdat ze niet is gebaseerd op een gedetailleerd genoeg onderzoek van de produktiekosten en de veterinaire structuren van de verschillende Lid-Staten.

⁽¹⁾ PB nr. L 340 van 31. 12. 1993, blz. 15.

Beroep, op 10 maart 1994 ingesteld door A. J. Dubbelhuis en twee anderen tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-101/94)

(94/C 120/51)

(Procestaal: Nederlands)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 10 maart 1994 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen door A. J. Dubbelhuis, te Aalden (Nederland), en twee anderen, vertegenwoordigd door respectievelijk H. J. Bronkhorst, advocaat bij de Hoge Raad der Nederlanden, en E. H. Pijnacker Hordijk, advocaat te Amsterdam, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van L. Frieden, advocaat aldaar, Avenue Guillaume 62.

Verzoekers concluderen dat het het Gerecht behage:

- de Gemeenschap te veroordelen tot betaling aan verzoekers van een bepaald bedrag vermeerderd met rente ad 8 % per jaar over de hoofdsom vanaf 19 mei 1992 tot aan de dag der afgehele voldoening;

- de Gemeenschap te veroordelen tot betaling aan verzoekers van een schadevergoeding welke het Gerecht in goede justitie zal vermenen te behoren, doch ten minste zo groot als het bedrag dat voortvloeit uit de toepassing van Verordening (EEG) nr. 2187/93 van de Raad van 22 juli 1993, vermeerderd met rente ad 8 % per jaar over de hoofdsom, vanaf 19 mei 1992 tot aan de dag der algehele voldoening;
- de Gemeenschap te veroordelen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen grotendeels overeen met die in de rechtszaken C-104/89 en C-37/90, Mulder en Heinemann tegen Raad en Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Beroep, op 10 maart 1994 ingesteld door M. J. Scheele en twee anderen tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-102/94)

(94/C 120/52)

(Procestaal: Nederlands)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 10 maart 1994 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen door M. J. Scheele, te Mensingeweer (Nederland), en twee anderen, vertegenwoordigd door respectievelijk H. J. Bronkhorst, advocaat bij de Hoge Raad der Nederlanden, en E. H. Pijnacker Hordijk, advocaat te Amsterdam, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van L. Frieden, advocaat aldaar, Avenue Guillaume 62.

Verzoekers concluderen dat het het Gerecht behage:

- de Gemeenschap te veroordelen tot betaling aan verzoekers van een bepaald bedrag vermeerderd met rente ad 8 % per jaar over de hoofdsom vanaf 19 mei 1992 tot aan de dag der algehele voldoening;
- de Gemeenschap te veroordelen tot betaling aan verzoekers van een schadevergoeding welke het Gerecht in goede justitie zal vermenen te behoren, doch ten minste zo groot als het bedrag dat voortvloeit uit de toepassing van Verordening (EEG) nr. 2187/93 van de Raad van 22 juli 1993, vermeerderd met rente ad 8 % per jaar over de hoofdsom, vanaf 19 mei 1992 tot aan de dag der algehele voldoening;
- de Gemeenschap te veroordelen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen grotendeels overeen met die in de rechtszaken C-104/89 en C-37/90, Mulder en Heinemann tegen Raad en Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Beroep, op 10 maart 1994 ingesteld door G. J. M. Frieling en twee anderen tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-103/94)

(94/C 120/53)

(Procestaal: Nederlands)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 10 maart 1994 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen door G. J. M. Frieling, te Deurningen (Nederland), en twee anderen, vertegenwoordigd door respectievelijk H. J. Bronkhorst, advocaat bij de Hoge Raad der Nederlanden, en E. H. Pijnacker Hordijk, advocaat te Amsterdam, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van L. Frieden, advocaat aldaar, Avenue Guillaume 62.

Verzoekers concluderen dat het het Gerecht behage:

- de Gemeenschap te veroordelen tot betaling aan verzoekers van een bepaald bedrag vermeerderd met rente ad 8 % per jaar over de hoofdsom vanaf 19 mei 1992 tot aan de dag der algehele voldoening;
- de Gemeenschap te veroordelen tot betaling aan verzoekers van een schadevergoeding welke het Gerecht in goede justitie zal vermenen te behoren, doch ten minste zo groot als het bedrag dat voortvloeit uit de toepassing van Verordening (EEG) nr. 2187/93 van de Raad van 22 juli 1993, vermeerderd met rente ad 8 % per jaar over de hoofdsom, vanaf 19 mei 1992 tot aan de dag der algehele voldoening;
- de Gemeenschap te veroordelen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen grotendeels overeen met die in de rechtszaken C-104/89 en C-37/90, Mulder en Heinemann tegen Raad en Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Beroep, op 10 maart 1994 ingesteld door H. Rozema en B. L. van der Wijk tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-104/94)

(94/C 120/54)

(Procestaal: Nederlands)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 10 maart 1994 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen door H. Rozema, te Niehove (Nederland), en B. L. van der Wijk, te Boelenslaan (Nederland), vertegenwoordigd door respectievelijk H. J. Bronkhorst, advocaat bij de Hoge Raad der Nederlanden, en E. H.

Pijnacker Hordijk, advocaat te Amsterdam, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van L. Frieden, advocaat aldaar, Avenue Guillaume 62.

Verzoekers concluderen dat het het Gerecht behage:

- de Gemeenschap te veroordelen tot betaling aan verzoekers van een bepaald bedrag vermeerderd met rente ad 8 % per jaar over de hoofdsom vanaf 19 mei 1992 tot aan de dag der algehele voldoening;
- de Gemeenschap te veroordelen tot betaling aan verzoekers van een schadevergoeding welke het Gerecht in goede justitie zal vermenen te behoren, doch ten minste zo groot als het bedrag dat voortvloeit uit de toepassing van Verordening (EEG) nr. 2187/93 van de Raad van 22 juli 1993, vermeerderd met rente ad 8 % per jaar over de hoofdsom, vanaf 19 mei 1992 tot aan de dag der algehele voldoening;
- de Gemeenschap te veroordelen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen grotendeels overeen met die in de rechtszaken C-104/89 en C-37/90, Mulder en Heinemann tegen Raad en Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Beroep, op 10 maart 1994 ingesteld door W. Talsma tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-105/94)

(94/C 120/55)

(Procestaal: Nederlands)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 10 maart 1994 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen door W. Talsma, te Ternaard (Nederland), vertegenwoordigd door respectievelijk H. J. Bronkhorst, advocaat bij de Hoge Raad der Nederlanden, en E. H. Pijnacker Hordijk, advocaat te Amsterdam, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van L. Frieden, advocaat aldaar, Avenue Guillaume 62.

Verzoekers concluderen dat het het Gerecht behage:

- de Gemeenschap te veroordelen tot betaling aan verzoekers van een bepaald bedrag vermeerderd met rente ad 8 % per jaar over de hoofdsom vanaf 19 mei 1992 tot aan de dag der algehele voldoening;
- de Gemeenschap te veroordelen tot betaling aan verzoekers van een schadevergoeding welke het Gerecht in goede justitie zal vermenen te behoren, doch ten minste zo groot als het bedrag dat voortvloeit uit de toepassing van Verordening (EEG) nr. 2187/93 van de Raad van

22 juli 1993, vermeerderd met rente ad 8 % per jaar over de hoofdsom, vanaf 19 mei 1992 tot aan de dag der algehele voldoening;

- de Gemeenschap te veroordelen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen grotendeels overeen met die in de rechtszaken C-104/89 en C-37/90, Mulder en Heinemann tegen Raad en Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Beroep, op 11 maart 1994 ingesteld door R. en F. Visser en twee anderen tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-106/94)

(94/C 120/56)

(Procestaal: Nederlands)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 11 maart 1994 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen door R. en F. Visser, te Oosterbierum (Nederland), en twee anderen, vertegenwoordigd door respectievelijk H. J. Bronkhorst, advocaat bij de Hoge Raad der Nederlanden, en E. H. Pijnacker Hordijk, advocaat te Amsterdam, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van L. Frieden, advocaat aldaar, Avenue Guillaume 62.

Verzoekers concluderen dat het het Gerecht behage:

- de Gemeenschap te veroordelen tot betaling aan verzoekers van een bepaald bedrag vermeerderd met rente ad 8 % per jaar over de hoofdsom vanaf 19 mei 1992 tot aan de dag der algehele voldoening;
- de Gemeenschap te veroordelen tot betaling aan verzoekers van een schadevergoeding welke het Gerecht in goede justitie zal vermenen te behoren, doch ten minste zo groot als het bedrag dat voortvloeit uit de toepassing van Verordening (EEG) nr. 2187/93 van de Raad van 22 juli 1993, vermeerderd met rente ad 8 % per jaar over de hoofdsom, vanaf 19 mei 1992 tot aan de dag der algehele voldoening;
- de Gemeenschap te veroordelen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen grotendeels overeen met die in de rechtszaken C-104/89 en C-37/90, Mulder en Heinemann tegen Raad en Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Beroep, op 15 maart 1994 ingesteld door C. Kik tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-107/94)

(94/C 120/57)

(Procestaal: Nederlands)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 15 maart 1993 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen door C. Kik, wonende te 's-Gravenhage, vertegenwoordigd door G. L. Kooy, advocaat te 's-Gravenhage, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van N. Decker, advocaat aldaar, Avenue Marie-Thérèse 16.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- het beroep gegrond te verklaren;
  - bijgevolg,
- te bewerkstelligen dat de Europese Raad zijn foutieve beslissing om de Nederlandse taal als officiële werktal bij het Merkenbureau uit te sluiten, herziet, en
- het Europees Merkenbureau in Alicante in Spanje niet in werking te stellen of te doen stellen voordat de Europese Raad zijn foutieve beslissing, als neergelegd in Verordening (EG) nr. 40/94, heeft herzien.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster maakt bezwaar tegen het feit, dat ingevolge artikel 115 van Verordening (EG) nr. 40/94 van de Raad van 20 december 1993 inzake het Gemeenschapsmerk, het Nederlands niet tot de officiële werktalen van het Europees Merkenbureau behoort.

Tot staving van haar beroep voert zij de volgende middelen aan:

1. Schending van artikel 1 van Verordening nr. I van de Raad van 6 oktober 1958 tot regeling van het taalgebruik in de Europese Economische Gemeenschap, waarin het Nederlands als officiële werktal is aangemerkt.
2. Schending van artikel 6 EEG-Verdrag: de in lid 2 van dit artikel genoemde interne financiële stabiliteit wordt door het kostenaspect van de beslissing van de Raad wel degelijk in gevaar gebracht.
3. Schending van het in artikel 7 EEG-Verdrag neergelegde verbod van discriminatie op grond van nationaliteit.
4. Schending van artikel 85 EEG-Verdrag:
  - a) de bestreden regeling leidt tot concurrentievervalsing in de beroepsgroep der merkgemachtigden;
  - b) het feit dat de in de Nederlandse taal verrichte depots door het Merkenbureau moeten worden

vertaald, kan wegens het daaruit voortvloeiende tijdverlies nadelige gevolgen hebben voor de depositanten in de Nederlandse taal;

- c) Nederlandse bedrijven die willen optreden in, bij voorbeeld, een oppositieprocedure, zullen de daarvoor benodigde stukken moeten laten vertalen. Dit leidt tot een concurrentievoordeel voor de bedrijven die in hun eigen taal mogen (blijven) werken.

Verzoekster stelt tot slot, dat zij door de bestreden beslissing van de Raad rechtstreeks en persoonlijk in haar belang is getroffen, aangezien zij reeds vele jaren optreedt als advocaat en merkgemachtigde.

Beroep, op 16 maart 1994 ingesteld door E. Candiotte tegen Raad van de Europese Unie

(Zaak T-108/94)

(94/C 120/58)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 16 maart 1994 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie door E. Candiotte, wonende te Jambes (België), vertegenwoordigd door J.-N. Louis, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Fiduciaire Myson, Rue Glesener 1.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- mitsdien, de onregelmatigheid vast te stellen van de procedure voor de selectie van de kandidaten voor een artiestenconcours, en nietig te verklaren:
  - het besluit om verzoekster niet toe te laten tot de tweede fase van het door de Raad georganiseerde artiestenconcours met het oog op de aankoop van kunstwerken voor zijn nieuwe gebouw te Brussel,
  - het besluit om de respectieve nationale werkgroepen die belast zijn met de preselectie van de kandidaten, uitsluitend te laten kiezen uit de op hun nationaal grondgebied gevestigde kunstenaars, en ze geen kennis te laten nemen van de dossiers van de kandidaten die in de andere Lid-Staten zijn gevestigd,
  - het besluit om het in de fase van de preselectie door elke Lid-Staat aan te duiden aantal kunstenaars op willekeurige wijze op drie te bepalen,
  - het besluit om de lijst van de tot de tweede fase van het concours toegelaten kunstenaars vast te stellen zonder dat het selectiecomité zelf een vergelijkende studie heeft gemaakt van de door de kandidaten ingediende dossiers, of kennis heeft genomen van de dossiers ingediend door de kunstenaars die door de respectieve nationale werkgroepen in de fase van de preselectie zijn aangewezen;

— de Raad te veroordelen tot betaling van een symbolische schadevergoeding van 1 ecu, en hem te verwijzen in de kosten van het geding, daaronder begrepen die welke op het kort geding zijn gevallen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster is een kunstenares die heeft deelgenomen aan het door de Raad georganiseerde concours met het oog op „de aankoop van kunstwerken ter verfraaiing van het nieuwe gebouw van de Raad te Brussel”; zij komt op tegen de wijze waarop dit concours is verlopen.

Haars inziens heeft het selectiecomité in strijd met het reglement van het concours de respectieve nationale werkgroepen belast met de selectie van de op hun grondgebied gevestigde kunstenaars, zonder kennis te hebben van de dossiers van de kandidaten die in de andere Lid-Staten zijn gevestigd; daarbij komt nog, dat het selectiecomité het aantal kunstenaars dat in de fase van de preselectie door elke Lid-Staat moet worden aangewezen, op willekeurige wijze op drie heeft bepaald.

Bovendien stelt verzoekster, dat dit comité haar kandidatuur op onregelmatige wijze heeft afgewezen, nu veertien van de vijftien leden ervan haar kandidatuur niet hebben onderzocht.

Deze handelwijze van het comité is een negatie van het begrip concours, dat inhoudt dat alle kandidaturen worden vergeleken, en een lijst van geschikte kandidaten wordt opgesteld in volgorde van verdienste.

Beroep, op 18 maart 1994 ingesteld door B. Sánchez Mateo tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-110/94)

(94/C 120/59)

(Procestaal: Spaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 18 maart 1994 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door B. Sánchez Mateo, vertegenwoordigd door A. Creus en R. García-Gallardo, advocaten te Barcelona respectievelijk Burgos.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht van eerste aanleg behage:

- nietig te verklaren het stilzwijgend besluit tot afwijzing van de klacht die B. Sánchez op 20 augustus 1993 krachtens artikel 90 van het Statuut heeft ingediend;
- het recht van B. Sánchez te erkennen, dat de Commissie voor haar de gevraagde overmakingen op haar bouwspaarrekening in Deense kronen verricht tot ten hoogste 35% van haar netto maandbezoldiging, zulks met terugwerkende kracht;

— de Commissie te veroordelen tot betaling van de navolgende bedragen:

— 119 098 Dkr. (honderdnegentienduizend achtennegentig Deense kronen) die haar zijn onthouden sedert november 1992;

— subsidiair ten opzichte van het petitum onder het vorige streepje vordert zij dat het Gerecht de Commissie veroordeelt tot betaling van 114 421 Bfr. (honderdveertienduizend vierhonderdeenentwintig Belgische franken), dat wil zeggen het equivalent in Belgische franken van het haar onthouden voordeel in Deense kronen door toepassing van desbetreffende correctiecoëfficiënt vanaf het moment waarop de Commissie het bedrag van de overmakingen op de bouwspaarrekening in Deense kronen van B. Sánchez in ontvangst moest nemen;

— samengestelde interessen op de voet van 8% over de niet ontvangen bedragen bij wege van moratoire interessen;

de bedoelde bedragen dienen te worden vastgesteld op het moment waarop uitspraak wordt gedaan;

— de Commissie te veroordelen tot betaling van de wettelijke interessen vanaf de dag van uitspraak, wanneer verzoekster in het gelijk wordt gesteld, tot aan de dag waarop de Commissie de gevorderde bedragen daadwerkelijk betaalt;

— de Commissie te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, komt op tegen de afwijzing van een eerste verzoek om overmaking en een ander, later verzoek tot verhoging van de overmaking van een deel van haar netto maandbezoldiging op een bouwspaarrekening in Deense kronen.

Beide verzoeken werden niet alleen vóór de inwerkingtreding van het interne richtsnoer van 31 juli 1993 houdende de toepassingsbepalingen voor de Regeling inzake de overmaking ingediend, doch ook vóór de dag waarop de Commissie heeft besloten deze overmakingen voorlopig te schorsen.

Verzoekster stelt in de eerste plaats schending van het gelijkheids- en het vertrouwensbeginsel, omdat zij van mening is dat haar positie zich niet onderscheidt van die van de verzoekers in zaak T-48/93, wier rechten door de Commissie evenwel zijn beschermd met de goedkeuring van een overgangperiode tot en met 31 december 1997. Verder zijn de hierbedoelde overmakingen volstrekt in overeenstemming met de regelingen inzake het communautaire ambtenarenrecht, en in concreto met artikel 17 van bijlage VII bij het Statuut, alsmede met de Regeling van de Commissie inzake de overmaking van een deel van de inkomsten van de ambtenaren.

Ook stelt verzoekster schending van de bijstandsverplichting van de Commissie, als bedoeld in artikel 24, tweede alinea, van het Statuut, voor zover de bedoelde overmakingen een deel van haar eigen bezoldiging zijn.

Verder stelt zij strijd met artikel 25, tweede alinea, van het Statuut, voor zover het bestreden besluit niet naar behoren is gemotiveerd.

Beroep, op 18 maart 1994 ingesteld door G. Ouzounoff Popoff tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-111/94)

(94/C 120/60)

(Procestaal: Spaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 18 maart 1994 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door G. Ouzounoff Popoff, vertegenwoordigd door A. Creus en R. García-Gallardo, advocaten te Barcelona respectievelijk Burgos.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht van eerste aanleg behage:

- nietig te verklaren het stilzwijgend besluit tot afwijzing van de klacht die G. Ouzounoff op 20 augustus 1993 krachtens artikel 90 van het Statuut heeft ingediend;
- het recht van G. Ouzounoff te erkennen, dat de Commissie voor hem de gevraagde overmakingen op zijn bouwspaarrekening in Deense kronen verricht tot ten hoogste 35 % van zijn netto maandbezoldiging, zulks met terugwerkende kracht;
- de Commissie te veroordelen tot betaling van de navolgende bedragen:

- 216 228 Dkr. (tweehonderdzestienduizend tweehonderdachtentwintig Deense kronen) die hem zijn onthouden sedert november 1992;

- subsidiair ten opzichte van het petitum onder het vorige streepje vordert hij dat het Gerecht de Commissie veroordeelt tot betaling van 207 257 Bfr. (tweehonderdzevendeuizend tweehonderdzevenenvijftig Belgische franken), dat wil zeggen het equivalent in Belgische franken van het hem onthouden voordeel in Deense kronen door toepassing van de desbetreffende correctiecoëfficiënt vanaf het moment waarop de Commissie het bedrag van de overmakingen op de bouwspaarrekening in Deense kronen van G. Ouzounoff moest verhogen;

- samengestelde interessen op de voet van 8 % over de niet ontvangen bedragen bij wege van moratoire interessen;

de bedoelde bedragen dienen te worden vastgesteld op het moment waarop uitspraak wordt gedaan;

- de Commissie te veroordelen tot betaling van de wettelijke interessen vanaf de dag van uitspraak, wanneer verzoeker in het gelijk wordt gesteld, tot aan de dag waarop de Commissie de gevorderde bedragen daadwerkelijk betaalt;

- de Commissie te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker komt op tegen de afwijzing van twee verzoeken om verhoging van het bedrag van de overmaking van een deel van zijn netto maandbezoldiging op een bouwspaarrekening in Deense kronen.

De middelen en voornaamste argumenten zijn gelijk aan die in zaak T-110/94.